

YENİ KÜÇÜK KELÂMLAR

YENİDOĞU
OKULLARI

“KADİM KÜLTÜR
YENİLİKÇİ EĞİTİM”

YENİ KÜÇÜK

KELÂMLAR

Ayhan ÖZBEK

İLKOKUL AKADEMİK KOORDİNATÖRÜ

BİR SÖZ ...

“OKU” diye başlayan ilk sözler ve “İYİ KİTAP İYİ ARKADAŞTIR” diyerek büyütülen çocuklar düşünün. Bizim mühim emanetlerimiz.

Emanete hıyanetten uzak duran, büyüklerine saygılı, küçüklerine inanılmaz şefkatli bir nesil istiyoruz. Besmeleyle başlayıp işine, şükür ile sonlandıran, geçmişle gurur duyup geleceğine ümitle bakan, ama ümidini destekleyecek kadar çok çalışan, gayret gösteren ve okuyan bir nesil istiyoruz.

Ne okuyacağını, kimi okuyacağını bilen bir nesil istiyoruz.

İyi kitaplarla kaliteli ve verimli vakit geçirmesini istediğimiz bu nesil ancak doğru yönlendirme yapan büyüklerin ve ebeveynlerin elinde

şekillenecektir. Saf bir hamur misalindeki çocuklarımızın hayatında, okumanın ve sonra yazmanın ehemmiyetini onlara ne kadar çok verebilir ve aktarabilirsek, gelecek nesillerin kalitesi de o derece artacaktır.

Bu vesileyle ortaya çıkan bu güzel eserde, öğrencilerimizin minik yüreklerinden koparak kalemleriyle kelimelere döktükleri şiir, masal ve hikayelerin büyük bir keyifle okunacağına inanıyoruz. Küçüklerin ortaya çıkardıkları bu büyük işten dolayı hem kendileri hem de biz ebeveynleri gurur ve mutluluk duyuyoruz.

Ne okuyacağını, kimi okuyacağını ve neyi yazacağını bilen bir nesil geliyor.

YENİ KÜÇÜK KELÂMLAR

2 / A

Ayşe Sena SAMUR

2/A SINIF ÖĞRETMENİ

ZÜMRÜDÜ ANKA KARDEŞLİĞİ

Uzun yıllar önce yemyeşil ormanın içinde masmavi denizin eşiğinde, heybetli mi heybetli bir Kaf Dağı varmış.

Ormanın yakınlarında bulunan kasabada yaşayan insanlar Kaf Dağı'nı çok merak ediyorlarmış. Ancak hiç kimsenin oraya gitmeye cesareti yokmuş. Çünkü yıllardır Kaf Dağı'nda koca devlerin, yırtıcı kuşların, zararlı otların bulunduğu; gidenin geri dönmediği gibi efsaneler kulaktan kulağa yayılıyormuş.

Kasabadaki insanlar geçimlerini hayvancılık ve ormandan topladıkları esrarengiz meyveleri civar kasabalara satarak sağlıyorlarmış. Kasabada hep mutluluk ve huzur hâkimmiş. Tüm halk birbirini sever, birbirlerine saygılı bir şekilde hayatlarını geçirirlermiş.

Zaman geçtikçe kasabanın huzurlu olduğunu ve ormanda yetişen esrarengiz meyvelerin adını sıkça duyan insanlar kasabayı ziyarete gelmeye başlamış. Çoğu kasabayı çok beğenip burada yaşamaya karar vermiş. Kasabada durum böyleyken Kaf Dağı'nda işler biraz ters gidiyormuş. Çok çok uzun yıllardır birlikte mutlu yaşayan Kaf Dağı sakinleri biraz huzursuz olmaya başlamışlar. Bu huzursuzluğu fark eden Zümrüdü Anka hemen bir toplantı yapmaya karar vermiş. Derhal devlerin lideri Devir'e, cücelerin lideri Cancan'a, tek boynuzların lideri Yuniki'ye,

bereketli yeşilliklerin lideri Maki'ye, ejderhaların lideri Ejder'e haber vermiş.

Tüm liderler Zümrüdü Anka'nın yuvasında toplanmışlar. Zümrüdü Anka:

- Ey benim kadim dostlarım! Bir süredir topraklarımızda huzursuzluk var farkındayım. Nedir sorun bulalım, sonra da çözümüne bakalım.

Liderler tek tek konuşmaya başlamışlar. Hepsinin ortak bir sorunu varmış. O da kasabaya yerleşen insanların ormanın düzenini bozması ve yıllardır ettikleri meyvelere zarar vermeleriymiş. Zümrüdü Anka:

- Durumun böyle olduğunu zaten tahmin ediyordum. Gidin halklarınıza söyleyin, biraz daha sabretsinler. Bu günlerde geçecek. Eski huzur elbet geri gelecek.

Liderler Zümrüdü Anka'nın bir bildiği olduğunu düşünerek halklarının yanına dönmüşler. Onlara sabırlı olmalarını söylemişler.

Kasabada işler gitgide karışıyorlarmış. Kalabalık arttıkça huzursuzluk da artıyormuş. Artık kasabada yaşayacak yer kalmayınca evleri ormanın içine doğru yapmaya ve ağaçları kesmeye başlamışlar. Bu sırada Kaf Dağı efsaneleri iyice abartılıyorlarmış, dağın lanetli

olduğu konuşuluyormuş. Hatta çocuklar Kaf Dağı ile korkutuluyormuş.

Kasabaya yeni yerleşen Renk, çok cesur bir kızmış. Kaf Dağı'yla ilgili anlatılanları duyduka orayı keşfetmek için can atıyormuş. Halk onu bu kararından vazgeçirmek istese de o vazgeçmemiş ve Kaf Dağı'na doğru yola koyulmuş. Renk uzunca bir yürüyüşten sonra nihayet Kaf Dağı'nın eteklerine varmış. Daha şimdiden kalbi yerinden çıkacak gibi atıyormuş. Biraz daha ilerledikten sonra karşısına bembeyaz, kocaman bir ejderha çıkmış. Renk çok korkmuş ama geri dönmeye hiç niyeti yokmuş. Ejderha Renk'e; "Burada ne işin var?" demiş. Renk; "Ben şu yakındaki kasabaya yerleştim. Anlatılan efsaneleri duydum da geldim. Buraları bir göreyim, olan biteni öğreneyim." demiş ve ejderhaya Kaf Dağı hakkında anlatılanların hepsini anlatmış. Ejderha duyduklarına çok şaşırmış, gülümseyerek "Gel bakayım sırtıma, götüreyim seni Bilge Zümrüdü Anka'ya. Anlatsın sana bildiklerini, sen de öğren tüm gerçeği." demiş. Beraber Zümrüdü Anka'nın yanına gitmişler. Ejderha, Renk'i Zümrüdü Anka ile tanıştırmış ve olanları anlatmış. Zümrüdü Anka duyduklarına çok şaşırmış.

- Gel güzel kız sana Kaf Dağı'nı gezdireyim, duydukların gerçek mi göstereyim. Söz sana bir zarar gelmeyecek, anlamayacaksın vakit nasıl geçecek. Benim adım Zümrüdü Anka, yönetim burayı huzurla, demiş Zümrüdü Anka.

Renk, Zümrüdü Anka'nın kıpkırmızı parlak tüyelerine, kocaman kanatlarına, upuzun kuyruğuna, görkemli duruşuna hayran olmuş.

Söylediklerine güvenmiş. Atlamış Zümrüdü Anka'nın sırtına beraberce Kaf Dağı'nı gezmeye başlamışlar.

Gezileri bittiğinde Zümrüdü Anka; "Ne zaman isterse canın, kapımız senin için açık." demiş. Renk, Zümrüdü Anka'ya teşekkür etmiş. Gördüklerini kasaba halkına anlatmak için sabırsızlanıyormuş. Kasabaya doğru koşmaya başlamış. Renk'in dönmesini merakla bekleyen kasaba halkı onu kasabanın girişinde karşılamış. Renk tüm halkı bir araya toplamış ve başlamış gördüklerini anlatmaya:

- İnanmadım sizlere, gittim Kaf Dağı'na, öğrendim tüm gerçekleri Zümrü Anka'yla. Şimdi dinleyin beni açın kulaklarınızı, anlatayım orada yaşadıklarımı.

Kaf Dağı'na vardığımda beni bir ejderha karşıladı. Meğer ejderhalar Kaf Dağı'nın koruyucu halkıymış. Aldı beni Kaf Dağı'nın lideri Bilge Zümrüdü Anka'ya götürdü. Zümrüdü Anka'nın parlak kırmızı tüyleri, kocaman kanatları, upuzun kuyruğu, heybetli bir duruşu var. Beni sırtına bindirdi ve her yeri bana gezdirdi.

Gezerken gördüm ki orada yeşilin her tonundan var. Koca ağaçların, yemyeşil çimenlerin, mis kokulu çiçeklerin arasında şarıl şarıl gürüldeyen bir şelale akıyor. Şelalenin hemen yanında ülkenin şifacı cüceleri yaşıyor. Cüceler mini minnacık, tatlı mı tatlı, çok iyi niyetliler. Liderleri Cancan sürekli şakalar yapan, çok sevimli biri. Halkının oradaki tüm hastalıkları iyileştirmesinden gurur duyuyor.

Şelalenin yukarısında kalan ormanda bereketli yeşillikler, liderleri Maki ile beraber yaşıyorlar. Üstelik Kaf Dağı'nın tüm ekim-dikim işlerini halleden yeşillikler konuşabiliyor. Önce konuşan bu bitkiler beni korkutsa da onlarla sohbet etmeye başlayınca durumun hiçte öyle olmadığını ve onlarla arkadaş olabileceğimi anladım. Bu arada ormandan topladığımız esrarengiz meyvelerin bize bereketli yeşilliklerin hediyesi olduğunu söylemeden geçemem. Daha önce görmediğimiz, tadını bilmediğimiz ne harika meyveler var bir bilseniz.

Bereketli yeşilliklerin arasından akan masmavi akarsuyun bir tarafında adını duyduğunuzda bile korktuğunuz devler yaşıyor. Boyları şu ağaçlardan bile uzun, kolları neredeyse benim iki katım. Bir yürüdüler mi yer sallanıyor. Ama asla korkulacak bir tarafları yok. Ülkedeki tüm inşaat ve bakım işleri onlardan soruluyor. Liderleri Devir çok misafirperver ve güler yüzlü biri. Anlattığı hikayeleri dinlemenizi isterim doğrusu.

Akarsuyun diğer tarafında ise daha önce hiç görmediğim kadar güzel bembeyaz tüyleri olan, kuyrukları ve yeleleri dillere destan tek boynuzlar yaşıyor. Onları bildiğimiz atlardan ayıran tek ve en önemli özellik kafalarında düz bir boynuzlarının olması. Tek boynuzlar Kaf Dağı'ndaki düzeni kontrol etmek ve çıkan sorunlara çözüm bulmakla görevliler. Tek boynuzların lideri Yuniki, biraz kuralcı ama inanın oda çok merhametli.

İşte Kaf Dağı bu beş halkın birleşiminden ve Bilge Zümrüdü Anka'dan oluşuyor. İnanın orada

şu dilden dile yayılan efsanelerinizde anlattığınız şeylerin gerçek olması mümkün değil. Zümrüdü Anka, eğer isterseniz orayı size gezdirebileceğini, orada yaşananları kendi gözlerinizle görmeyiz daha iyi olacağını söyledi. Bir de unutmadan iyi niyetini göstermek için size bu meyveleri gönderdi. Alın yiyin. Kendiniz karar verin. Ben gittim gördüm. Bundan sonra o sihirli dünyayı sık sık ziyaret edeceğime eminim. Eğer içinizden oraya gitmek isteyen varsa memnuniyetle ona eşlik ederim.

Tüm kasaba halkı Renk'in söylediklerini büyük bir dikkatle ve sessizlikle dinlemiş. Konuşması bittikten sonra uğultular başlamış. Herkes aynı anda bir şeyler söylüyormuş. Ortalık iyice karışmış. Kimileri Renk'in dağda lanetlendiğini; getirdiği meyvelerin de halkı lanetleyeceğini, Renk'in ve meyvelerin derhal kasabadan uzaklaştırılması gerektiğini söylüyor. Kimleri Renk'in anlattıklarından çok etkilenmiş bir şekilde Kaf Dağı'na gitmek istiyor. Kimleri Renk'i yalancılıkla suçluyor, kimileri ise neye inanacağına karar veremiyormuş. Renk ortalığın bu kadar karışmasına bir anlam verememiş. Söylediklerine neden bu kadar tepki gösterdiklerini düşünerek sessizce oradan ayrılmış ve evinin yolunu tutmuş.

Günler birbirini kovalarken insanlar birer birer Renk ile konuşmayı bırakmış. "Anlaşılan insanlar lanetlendiğimi düşünüyor, diğerlerini de tek tek bu konuda ikna ediyor." diye geçirmiş içinden cesur kız. Artık kasabada iyice yalnızmış. Kimse onunla tek kelime etmiyor, evinin kapısından

bile geçmiyor, yolda onu görenler yönlerini değiştiriyor, yüzüne bile bakmıyorlarmış. Kasaba halkı artık ormandan meyve de toplamıyor, gerek kalmadıkça ormana gitmiyormuş.

Renk artık yüzü hiç gülmeyen, mutluluğu unutan bir kıza dönüşmüş. Sürekli canı sıkılıyor, yapacak hiçbir şey bulamıyormuş. İçinde bulunduğu durumdan nasıl kurtulacağını düşündüğü bir gün aklına bir fikir gelmiş. Hemen birkaç parça eşyasını yanına almış ve Kaf Dağı'na doğru yola çıkmış. Zümrüdü Anka'nın yanına gitmiş. Yaşadıklarını anlatmış ve bundan sonra Kaf Dağı'nda yaşamak istediğini söylemiş. Zümrüdü Anka bu isteğe çok şaşırmış ama bir yandan da çok sevinmiş ve başlamış konuşmaya:

- Gel güzel kız Kaf Dağı'na, mutlulukla yaşayalım buralarda.

Haydi atla sırtıma, gidelim Devler Halkına.

Anlatalım durumu, toplayalım odunu.

Bir ev yapsınlar sana, eğlenelim doyasya.

Zümrüdü Anka'nın söylediklerini duyan Renk çok mutlu olmuş. İkisi beraber gitmişler Devler Halkı'na, Renk Kız'a güzel bir ev yaptırmaya. Dışı pembe içi rengarenk bu evde mutluca yaşamaya başlamış arkadaşlarıyla.

Kasaba halkı ortadan kaybolan Renk için endişelenmeye başlamış. Kaf Dağı'nda başına bir şey geldiğini, zalim devlerin, yırtıcı kuşların ona zarar verdiğini düşünüyorlarmış. Bu sebeple Kaf Dağı'ndan iyice korkar olmuşlar ve dağa giden orman yolunu koca koca dikenli tellerle kaplamışlar.

Kaf Dağı'nda zaman çok hızlı akıyormuş. Renk yeni hayatına alışmış. Günlerini dağ halkından yeni şeyler öğrenerek geçiriyormuş. Cücelerden, şifalı bitkileri; tek boynuzlardan, Kaf Dağı kurallarını; ejderhalardan, kendini nasıl savunacağını; devlerden, bir şeyler inşa etmeyi; bereketli yeşilliklerden, meyve-sebzeleri; Zümrüdü Anka'dan ise Dünya'da bu zamana kadar yaşayan uygarlıkları öğreniyormuş. Yardıma ihtiyacı olduklarında onlara yardım ediyormuş.

Kasabada yağmurlar artmış. Evleri su basmış ve salgın hastalıklar ortaya çıkmaya başlamış. Halk artık bu kasabada yaşamak istemiyormuş, salgın hastalıklarla baş edemiyormuş. Yağmurdan etkilenen hayvanlar süt vermemeye başlamış. Tarlada ekinler büyümüyormuş. Kasaba halkı gün geçtikçe daha zor şartlarla karşılaşılıyor ve hayatta kalmak için mücadele ediyormuş. Artık bu zor durumlardan yorulan halk, kasabayı terk etmeye karar vermiş. Su baskınlarından kurtarabildiklerini kurtaran, salgın hastalığa yakalanmamış şanslı kişiler gruplar halinde kasabayı terk ediyormuş. Hasta yatağında yatanlar ise kara kara ne yapacaklarını düşünüyorlarmış. O sabah Kaf Dağı nöbetçisi kırmızı ejderha kasabadan ayrılan halkı görmüş. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış. Hemen Renk'e gitmiş. "Kasabada bir terslik var sanırım, kaçıyor insanlar oradan akın akın. Bir gidip baksana neler olduğuna, sonra da gelip bize anlatsana." demiş. Renk çok endişelenmiş.

- Haber verdiğin için çok teşekkür ederim. Hemen gidip bakayım, neler oluyormuş öğreneyim. Şimdi

bana bir iyilik yapar mısın? Beni ormanın başına bırakır mısın? demiş ejderhaya.

Kırmızı ejderha almış Renk'i sırtına başlamış kanat çırpmaya. Ormanın girişinde bırakmış cesur kızı. Renk koşarak kasabaya ulaşmış. Kasabadan kaçan grubu durdurmuş ve neler olduğunu anlatmalarını istemiş. Adam "Biz bu kasabaya çok huzurlu ve güzel bir yer olduğu için geldik. Ancak son günlerde yağmur hiç durmuyor. Herkesin evi sular altında kaldı. Hastalıklar başladı. Hayvanlar süt vermez, toprakta ekin bitmez oldu. Ne yapacağımızı şaşırdık. Verdik kararımızı, toparladık eşyalarımızı. Gidiyoruz uzaklara, sağlıklı yaşamaya." demiş ve hızla oradan uzaklaşmış. Renk duyduklarına inanamamış. Kasaba için bir şeyler yapması gerekiyormuş. Düşünceli düşünceli yürürken Kaf Dağı'na ulaşmış. Evine doğru giderken karşısına Zümrüdü Anka çıkmış. Zümrüdü Anka:

- Hayırdır cesur kız. Bir derdin var belli ki, ben hiç böyle görmedim seni. Neredeyse ağlayacaksın, benim de canımı acıtacaksın. Söyle bana derdini çözelim beraber hepsini.

Renk başlamış konuşmaya bir yandan da ağlamaya:

- Kasaba felaketlerle savaşıyor, tüm halk oradan kaçıyor. Hastalar geride kalmış, ne yapacaklarını şaşırmış. Elimden bir şey gelir mi bilmem ama hiçbir şey yapmadan durmak istemem. Sen bilgesin bilirsin, bana bir yol gösterir misin?

- Onlar sana bunca kötülük yaptı, konuşmadı seni yalnız bıraktı. Şimdi onların yaptıklarına

rağmen, kasabayı mı kurtaracaksın sen, diye sormuş Zümrüdü Anka.

- Doğru söylüyorsun evet, bana yaptıkları kötülükler gerçek. Ama onlar bir hata yaptı, gitti başkalarına inandı. Şimdi onlara yardım etmeli, iyiliğin gücünü göstermeli, diye cevaplamış Zümrüdü Anka'yı.

- Öyle diyorsan öyle olsun, herkes sesimi duysun! Toparlanın gidiyoruz, kasabayı kurtarıyoruz! Tüm liderler yanlarına, alsınlar on ila on iki adam! Gidelim insanların yanına, tüm gücümüzle kasabayı onarmaya, diye bağırarak Zümrüdü Anka.

Bunu duyan tüm liderler yanlarına en güçlü, en becerikli adamlarını ve gerekli tüm malzemeleri alarak yola koyulmuşlar. En önde Zümrüdü Anka ve Renk, arkalarında Kaf Dağı Halkı, kasabaya doğru ilerliyorlarmış.

Kasabaya yaklaşan bu kalabalığı gören halk çok korkmuş. Kaf Dağı'nda yaşayanların kendilerini lanetlemeye geldiklerini düşünmüşler. Panikle oradan oraya koşturmaya başlamışlar. Bu kargaşayı gören Zümrüdü Anka hem gülmüş hem de üzülmüş.

- Ey ahali!

Sizler koşmayı bırakın, gelin yanıma yaklaşın.

Diyeceklerim var size, dinleyin beni iyice.

Biz Kaf Dağı Halkı'yız, korkmayın size saldırmayız. Bu cesur kız üzüldü halinize, yardım edelim dedik sizlere.

İzin verirsiniz bizlere, kurtaracağız sizi el birliğiyle.

Kasaba halkı şaşırmış. Açıkcası böyle bir teklifi hiç beklemiyorlarmış. Zümrüdü Anka'ya güvenmek istiyorlar ama emin olamıyorlarmış. Başka çarelerinin olmadığına da farkındalarmış. Yine de kendi aralarında konuşup karar vermek istemişler. İçlerinden birisi çıkmış ve:

- Başka çare yok mecburuz size, güveneceğiz sözünüze.

Beraberce çalışalım, bizi bu durumdan kurtaralım.

Kaf Dağı halkı bu cümleyi duyar duymaz işe koyulmuş. Ejderhalar suları kurutmuş. Devler harabeleri doğrultmuş. Bereketli yeşillikler her yeri sebze-meyve doldurmuş. Cüceler hastalıkları unutturmuş. Tek boynuzlar boş durur mu? Yerleştirmişler kasaba halkını evlerine, bitirmişler bir günde işleri memnuniyetle.

Bütün sorunların bu kadar kısa sürede çözülmesini şaşkınlıkla izleyen kasaba halkı çok mutluymuş. İçlerden bir tanesi konuşmaya başlamış:

- Utandık kendimizden, hakkınızda söylediklerimizden.

Hata yaptık farkındayız, inanın bizler çok pişmanız. En zor günümüzde geldiniz, kasabaya hayat verdiniz.

Sizlere bir ömür borçluyuz, isteyin kulunuz oluruz.

- Hata yapmak sizlerin de hakkı, önemli olan sonrası artık.

Kul olmak da ne demek, sizler bize oldunuz kardeş.

Bundan sonra kapımız açık sizlere, gelin misafir

olun bizlere.

Ancak zarar verirsiniz Yüce Kaf Dağı'na, değişiriz külahları anında, demiş. Zümrüdü Anka.

-Zarar vermek ne kelime, orası da bizden bir mahalle.

Gözümüz gibi bakacağız, sizlere yoldaş olacağız, diye cevap vermiş halkın içinden bir kişi.

Kaf dağı halkı bitirmiş işini, toplamış Zümrüdü Anka her birini

Dağa doğru yürümeye başlamışlar, kendileriyle gurur duymuşlar

Kasaba halkı çok mutluymuş, gelecekte umutluymuş

Eski günlerdeki huzuru bulmuşlar, zor zamanlarını geride bırakmışlar

Kasabaya yeni insanlar gelse de, saygı duymuşlar Kaf dağı sakinlerine

Yardımseverlik bundan böyle, bu hikayeyle yayılmış dilden dile

Zümrüdü Anka ve Kaf Dağı halkı, her zaman korumuş kasabayı

Bereketli yeşillikler vazgeçmemiş, ormana esrarengiz meyveler ekmiş

Ejderhalar o günden sonra, kasabayı da almışlar kanatları altına.

Cüceler tüm şifa bilgilerini paylaşmış, kasabaya hastalık hiç uğramamış

Ne zaman bir tamirat yapılacaksa, develer inmiş halkın yanına

Yıllar yılları kovalamış, bu dostluk hiç bozulmamış

Kasaba ve Kaf Dağı'nın hikayesi, olmuş ülkenin efsanesi.

Abbas Barak KALAY

SİHİRLİ KALEM

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde Akif adında bir çocuk varmış. Bu çocuk çok akıllı, terbiyeli ve ödevlerini düzenli yaparmış. Ailesi ile de çok eğlenceli vakit geçirirmiş. Gündüz okuluna gider, akşam eve geldiğinde bütün ödevlerini hemencecik bitirirmiş. Sınıfında da arkadaşlarıyla güzel vakit geçirir, eğlenirmiş. Akif, akşam ödevini yaparken birden kalemi kırılmış. Annesine “Kalemim kırıldı, yeni bir kalem alabilir miyiz?” demiş. Annesi “Yemekten sonra kırtasiyeye gider alırsınız.” demiş. Kırtasiyecisi de Akif’i tanır ve çok severmiş. Akif’e çok özel bir kalem vereceğini ve onu hiç kaybetmemesini söylemiş.

Kırtasiyecinin verdiği kalem normal bir kalem değilmiş. Her yazılan dileği gerçekleştirebilen sihirli bir kalemmiş. Akif kalemini çok sevmiş. Her gün okula götürüyor ve her derste kullanıyormuş. Kalem ve Akif çok iyi arkadaş olmuş. Akif gerçekleşmesini istediği dileklerini ya da yapmak istediği iyilikleri sihirli kalemle yazar ve yazdıkları da hemen oluverirmiş. Bu şekilde uzun zaman geçmiş. Ama bir gün Akif kalemi okulda unutmuş ve çok üzölmüş. Kalem okulda kalmış ve unutulduğu için o da çok üzölmüş. Akif kalemini her yerde aramış ama maalesef hiçbir yerde bulamamış. Meğerse kalemi okulda Akif ile hiç anlaşılamayan ve onunla aynı sınıfta olan

Emre bulmuş. Emre, bulduğu kalemin normal olmadığını anlayınca onu Akif'ten saklamış. Emre, kalemin dilek gerçekleştirdiğini görünce çok şaşırılmış, çok mutlu olmuş. Akif, okulda herkese kalemini sormuş, ama kimse kalemini görmemiş. Emre de üzülüyormuş, ama yine de Emre kalemin kendisinde olduğunu Akif'e söylememiş.

Kalem Emre'nin yanında hiç mutlu değilmiş ama yine de onun dileklerini gerçekleştiriyormuş. Bir gün Emre kalem ile okuldaki tüm iyi arkadaşlıkların bitmesini yazmış. Okuldaki tüm iyi arkadaşlıklar bitmiş ve artık kimse kimseyle iyi arkadaşlık kurmuyormuş. Herkes birbiriyle kavga ediyor, kimse mutlu olmuyormuş. Mutsuzluklar, kavgalar hiç bitmiyormuş. Kimse sebebini anlamıyor ve çözüm bulamıyormuş. Öğretmenler de bu duruma hem üzülüyor hem de çözüm bulamıyormuş.

Akif okuldaki durumları görünce kalemin Emre'nin eline geçtiğini anlamış. Kalemi Emre'den almak için neler yapabileceğini düşünmeye başlamış. Ancak Emre de boş durmuyormuş. Emre bir gün, ağzından alevler fışkıran kocaman bir ejderhanın gelmesini istemiş ve sihirli kalemle bu isteğini yazmış. Akif ve Emre'nin yaşadığı mahalleye büyük mü büyük, kocaman mı kocaman, ağzından alevler fışkıran yedi kafalı bir ejderha gelmiş. Bu ejderha o kadar büyükmüş ki nerdeyse bir apartman kadarmış. Ağzından çıkan alevler önüne çıkan

her şeyi yakıyormuş. İnsanlar panik ve korku içinde etrafa kaçışıyormuş. "İmdaaaat, bizi bu ejderhadan kurtaracak kimse yok mu?" diye feryat ediyorlarmış.

İşte tam o sırada Akif, bir şeyler yapmaya karar vermiş. Çünkü ejderha önüne gelen her şeyi yıkıyormuş, alevleri ile her şeyi yakıyormuş. Kaçısanlar arasında Emre'yi bulmuş ve kalemi ondan almış. Sonra kalemiyle hemen ejderhanın gitmesi, giden iyi arkadaşlıklarının geri gelmesi ve insanların korkularının gitmesi dileğini yazmış. Sonra birden güneş açmış, ejderha ortadan kaybolmuş. Bozulan arkadaşlıklar geri gelmiş. Akif ve sınıfındaki arkadaşları eskisi gibi birlikte oynamaya ve eğlenmeye devam etmişler. Emre de bir daha kötülük yapmamaya söz vermiş.

DOSTLUK

Bir zamanlar birbirleriyle çok iyi anlaşılan üç arkadaş yaşamış. Bu üç arkadaşın isimleri; Mehmet, Nazlı ve Emir imiş.

Bu üç arkadaş bir gün beraber kamp yapmaya karar vermişler. Çadırlarını almışlar. Kamp yapmak için bir orman bulmuşlar ve beş günlüğüne çadırda yaşamaya başlamışlar. Bu kampta çok eğleniyorlarmış. Birbirlerine bilmeceler soruyor, oyunlar oynuyorlarmış. Bu eğlence dolu beş gün bitmiş ve altıncı günün sabahı çadırlarını toplayarak evlerine dönmek üzere yola çıkmışlar.

Ormanda yürümeye başlayan üç arkadaş yollarını kaybetmişler. Akşam olup güneş batınca karanlıkta iyice kaybolmuşlar ve korkmaya başlamışlar. Aralarında ne yapacaklarını konuşurlarken karşılarında parlak bir yıldız belirmiş. Yıldız onlara ne olduğunu sormuş. Nazlı olanı biteni tek tek yıldız anlatmış. Yıldız; “Bu saatte ormanın derinlikleri tehlikeli olabilir. Ben sizi bir kulübe yerleştireyim. Sabah yola çıkarsınız. Ama unutmadan söyleyeyim gideceğiniz kulübe biraz farklı. Akşam olup güneş batınca kulübedeki yataklar, perdeler ve çerçeveler konuşur. Bu sizi sakın korkutmasın. Bir de bu kulübe giren üç gün orada kalmak zorundadır. Yoksa kapısı açılmaz. Tercihi siz yapın. İster karanlıkta yolunuzu bulmaya çalışın

ister kulübede üç gün daha eğlenin.” demiş. Yıldızın anlattıkları bu üç arkadaşı çok heyecanlandırmış ve kulübe gitmek söylemişler. Yıldız üç arkadaş kulübe götürmüş. Üç günün sonunda gelip onları buradan alacağını söylemiş.

Kulübenin içine giren arkadaşları çerçeveler, yataklar, perdeler büyük bir coşkuyla karşılamış. Üç gün boyunca üç arkadaş bu kulübede eşyalarla oyunlar oynamış, sohbet etmiş, gülüp eğlenmişler. Üç gün bitince yıldız geri gelmiş. Mehmet, Nazlı ve Emir’e evlerini bulmaları için yolu göstermiş.

Üç arkadaşın yaşadıkları macera dolu günlerden sonra arkadaşlıkları daha kuvvetlenmiş.

Hayatlarının sonuna kadar arkadaşça yaşamışlar.

Ayşe Naz
KUMRU

GÜZEL ŞEHİRLER

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Lastik ve Parıltı isimli iki çocuk varmış. Lastik'in elleri kolları tıpkı adı gibi her yere uzayabiliyormuş. Parıltı ise saçları sapsarı parıldayan bir çocukmuş. Bu iki çocuk küçük bir köyde yaşıyorlarmış ve çok iyi iki arkadaşlarmış.

Günlerden birinde Lastik ve Parıltı'nın canı çok sıkılmış. Kendi aralarında konuşmaya başlamışlar. Ne yapacaklarına bir türlü karar verememişler. Parıltı'nın aklına birden okulda öğretmenlerinin bahsettiği Parıltı Dünyası gelmiş. "Buldum." diye bağırılmış. "Hadi Lastik uçan halıları hazırla Parıltı Dünyası'na gidiyoruz." demiş heyecanla. Lastik bu fikri çok beğenmiş. Hemen uçan halılarını hazırlamışlar ve yola çıkmışlar. İlerlemişler, ilerlemişler. Sonunda Parıltı Dünyası'na ulaşmışlar. Parıltı Dünyası'nda her yer parıl parıl parlıyormuş. Lastik ve Parıltı burayı çok beğenmişler. Özellikle Parıltı kendi saçları gibi her yeri parıldayan ve kendi isminde olan bu ülkeyi çok sevmiş. Bir an önce her yerini görmek istiyormuş.

İki arkadaş biraz yürüdükten sonra Parıldayan Bina adında bir yer görmüşler. İçeriye çok merak edip bu binaya girmeye karar vermişler. Parıldayan Bina'nın içindeki her yer parıldıyormuş. İki arkadaşın bu parıltıdan dolayı gözleri kamaşmış. Lastik ve Parıltı binanın her

yerini gezdikten sonra buradan çıkmaya karar vermişler. Saatine bakan Lastik “Parıltı artık eve dönmemiz gerekiyor. Annelerimiz bizi çok merak edecek.” demiş. Parıltı dönmeyi hiç istemese de Lastik’in söylediğini kabul etmiş. Lastik uçan halıları hazırlayacağı zaman işlerin ters gittiğini görmüş. Bir bakmışlar ki halılar çalışmıyor. İki arkadaş uçan halılarını tamir etmeye çalışmışlar. Uğraşmışlar ama bir türlü becerememişler. Bu sırada Lastik bir şey hatırlamış. Cebinden bir kutu çıkarmış. Parıltı dikkatle Lastik’i izliyormuş. “Babam acil durumlarda kullanmam için bunu bana vermişti.” demiş Lastik. Kutunun üzerindeki düğmeye basmış. Kutu bir anda uçan bir koltuğa dönüşmüş. İki arkadaş bu koltuğa oturmuşlar ve küçük köylerine doğru yola çıkmışlar.

Köylerine döndüklerinde yaşadıkları bu macerayı ailelerine anlatmışlar. İkisnin ailesi de bundan sonra kendilerinden izinsiz böyle yerlere gitmemeleri gerektiğini söylemiş. Lastik ve Parıltı ailelerine bir daha böyle gizli işler yapmayacaklarına dair söz vermişler. Ama arada sırada ailelerinden izin alarak Parıltı Dünyası’nı ziyarete gitmişler.

FISTIK KIZ VE ÇİKOLATA ÇOCUK

Uzak diyarlarda Çikolata Şehri’nde yaşayan iki arkadaş varmış. Birinin ismi Çikola, diğerrinin ismi ise Fıstıko imiş. Birbirlerini çok severler ve çok iyi anlaşırlarmış. Çikola saçları kakaodan, teni ise beyaz çikolatadanmış. Fıstıko ise upuzun fıstık yeşili saçları olan küçük bir kızmış.

Bir gün iki arkadaş her şeyin çikolatadan yapılmış olduğu lunaparka gitmeye karar vermişler. Çikola çarpışan çikolatalara binmek istemiş, fıstıko ise dönme çikolata dolabına binmek istemiş. Fıstıko dönme çikolata dolaba bindikten sonra tam yukarıdayken dönme çikolata dolap aniden erimeye başlamış. Bunu gören Çikola çok endişelenmiş ve ne yapacağını düşünmeye başlamış. Düşünmüş, düşünmüş ve aklına bir fikir gelmiş. Hemen dondurma arkadaşlarını çağırmış. Dondurma çocuklar dönme çikolata dolabın etrafını sararak erimesini durdurmuşlar. Fıstıko ve Çikola dondurma çocuklara çok teşekkür etmişler. Yaşadıkları bu macera dolu günden çok yorulan iki arkadaş çikolata şelalesine gidip dinlenmeye karar vermişler.

Ayşenur DEMİRCİ

İKİ PERİ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur zaman içinde iki peri varmış. Bu periler birbirlerini hiç sevmezlermiş. Birinci perinin adı Güneş, ikinci perinin adı ise Şimşek imiş.

Bir gün Güneş perisi ormanda gezinirken karşısına ormanın kötü kalpli cadısı çıkmış. Güneş, cadıdan kaçmaya çalışmış ama başaramamış. Güneş'i yakalayan cadı, Güneş'in etrafa sıcaklık dağıtan sihirli tozunu ele geçirmiş. Güneş ağlaya ağlaya yolda yürürken Şimşek ile karşılaşmış. Güneş'in ağladığını gören Şimşek ona ne olduğunu sormuş. Başından geçenleri Şimşek'e tek tek anlatan Güneş;

– Ben sihirli tozum olmadan ne yapacağım? Sizleri nasıl ısıtacağım. Lütfen bana yardım et Şimşek, demiş.

Güneş'in bu haline çok üzülen Şimşek ona yardım etmeyi kabul etmiş. İki birlikte kötü kalpli cadıyı bulmak üzere ormana doğru yürümeye başlamışlar. Kötü kalpli cadıyı bulduklarında Güneş yanına giderek onu oyalamış, Şimşek ise sihirli tozu geri almış.

Tozuna kavuştuğuna çok sevinen Güneş, Şimşek'e teşekkür etmiş. Bu olaydan sonra iki peri çok iyi arkadaş olmuşlar. Sonsuza dek hayatlarına iki iyi arkadaş olarak devam etmişler.

İKİ DÜNYA

Bir varmış bir yokmuş pırıltılı bir dünya varmış. Pırıltılı Dünya çok güzelmış. Pırıltılı Dünya'ya bir çocuk gelmiş. Bu çocuğun ismi Parlak'mış. Pırıltılı Dünya'da yaşayan Pırık ile Parlak arkadaş olmuşlar.

Parlak ile Pırık beraber gezmeye gitmeye karar vermişler. Peri Dünyasına gitmek için peri kıyafetlerini giymişler. En son olarak peri tozu dökmüşler ve uçarak Peri Dünyası'na gitmişler. Orada uçmuşlar, oyun oynamışlar ve kendilerine başka bir arkadaş bulmuşlar. Peri Dünyası'ndaki arkadaşlarının ismi Pire'ymiş. Pire'yi evlerine davet etmişler. Hep beraber Pırıltılı Dünya'ya geri dönmüşler. Pire'yi dolaştırmaya çıkarmışlar. Dolaşırken Parlak konuşmaya başlamış;

- Şuradaki çiçeği gördün mü? Evet, işte o çiçek özel bir çiçek. Şuradaki poşetten bir tohum al ve tohumu toprağa koy ama sakın üzerini kapatma. Şimdi yavaşça su dök, tohumun uyanmasını sağla. Onu toprağa dikmemiz için ikna et.

Parlak'ın söylediklerini yapan Pire tohumu ikna etti. Tohumları toprağa dikti.

Böylece çiçek işi bitti. Pırık saatin geç olduğunu ve Pire'yi Peri Dünyasına geri götürmeleri gerektiğini söyledi.

Tohumları başarıyla ekmenin mutluluğuyla

Pire'yi evine götürdüler. O günden sonra sık sık birbirlerini ziyaret ettiler. Arkadaşlıklarının bağı olan bu tohum onların ömür boyu dost kalmalarını sağladı.

Betül Ceyda
ARIKAN

GELECEK

Bir varmış, bir yokmuş. Bir tane bilim adamı varmış. Bu adamın ismi Teknocan'mış. Çok bilgiliymiş ve teknolojik aletler yapıyormuş. Bu yüzden adı Teknocan'mış.

Bir gün Teknocan geleceğe gitmek istemiş. Bu kararıyla beraber zaman makinesi yapacaktı. Hemen laboratuvarına gitmiş ve aletlerini almış. Aletlerin içinde penseyi bulamamış. Teknocan;

- Hımm... Acaba penseyi nereden bulabilirim? İşte buldum! Tekno marketten bulacağım penseyi, demiş kendi kendine ve Tekno markete gitmiş.

Tekno markette sadece bir tane pense kalmış. Teknocan penseyi alarak laboratuvarına geri dönmüş ve zaman makinesini yapmaya başlamış. Bu sırada Pamuk adında bembeyaz bir kız Teknocan'ı gizlice izliyormuş.

Teknocan "İşte zaman makinesi!" demiş ve zaman makinesinin içine girmiş ama yanına alması gereken saati unutmuş.

Teknocan'ın geleceğe gittiğini gören Pamuk, laboratuvarın içine girmiş. Masanın üzerinde zaman makinesinin kural kitabını görmüş ve okumaya başlamış. Kitapta "Zaman makinesiyle geleceğe giderken, geri dönmek için yanınıza mutlaka saati alın yoksa geri dönemezsiniz." yazıyormuş. Pamuk bunu okuduktan sonra çok korkmuş. Teknocan'ı kurtarmak için saati alıp zaman makinesinin içine girmiş, geleceğe gitmiş. Pamuk;

- Vay gelecekte uçan arabalar ve her şeyin bedava olacağını hiç düşünmemiştim, keşke Teknocan da burada olsaydı, demiş ve birden Teknocan'ı görmüş.

- Vay bir de istediğim şeyi söylüyorum ve anında gerçek oluyor, demiş.

Teknocan, Pamuk'u görünce şaşırılmış ve "Sen kimsin, buraya nasıl geldin?" demiş.

Pamuk olanları Teknocan'a anlatmış. Teknocan büyük bir hayretle olanları dinlemiş. Pamuk'a çok teşekkür etmiş. Bundan sonra beraber çalışmak istediğini söylemiş. Teklifi kabul eden Pamuk ve Teknocan beraber gelecekte güzel bir tatile gitmişler.

BUZ SARAYI

Bir varmış bir yokmuş. Bir tane kraliçe varmış. Bu kraliçenin ismi Buz Kraliçesi imiş. Bu kraliçenin vücudu buzdanmış. Vücudu gibi kraliçenin kullandığı her şeyi de buzdanmış. Kraliçe 28 yaşında, iyi kalpli, sevinç dolu biriymiş. Kraliçenin yaşadığı buzdan sarayın ortasında büyük bir buz bahçesi varmış. Bahçedeki çiçekler, çimenler, çalılar ve ağaçlar hep buzdanmış.

Bir gün birisi izinsiz bir şekilde saraya girmiş. Muhafızlar yabancıyı almış ve kraliçeye götürmüştü. Kraliçe;

- Sen kimsin, niye buraya geldin?
- Gökkuşağı renginde kanatları olan yabancı;
- Ben Gökkuşağı perisiyim, izin vererseniz sarayınızda yaşamak istiyorum, demiş.
- Buz Kraliçesi biraz düşündükten sonra;
- Sana bir görev vereceğim. Eğer dışarıyı gözetlemeyi kabul edersen benimle beraber sarayımda yaşayabilirsin, demiş.

Gökkuşağı perisi bu teklifi kabul etmiş ve dışarıyı

gözetlemeye başlamış.

Günlerden bir gün saraya Ateş diye bir yabancı gelmiş. Bu yabancıнын her yeri ateştenmiş ve dokunduğu ve bastığı her yeri eritmiş. Buz Kraliçesi bu duruma çok sinirlenmiş ve bağırmaya başlamış;

- Sen niye buraya geldin, diye sormuş.
- Ateş istemeden yaptığı şeye çok üzölmüş;
- Ben sadece size bir at hediye etmek istiyordum, demiş. Buz Kraliçesi;
- Teşekkür ederim Ateş ama sarayımı eski haline nasıl getireceğiz, demiş. Ateş;
- Ben bir yer biliyorum, orası çikolata şehri ve orda her şey çikolatadan, yerleri çilekten, sarayı da beyaz çikolatadan. O beyaz çikolatalı sarayın içinde buz sarayınızı yeniden yapmak için ihtiyacınız olan güç var, demiş. Buz Kraliçesi;
- Tamam, sihirli aynamla oraya gidelim ve o gücü oradan alalım, demiş.
- Gökkuşağı Perisi, Buz Kraliçesi, Ateş ve muhafızlar sihirli aynanın yardımıyla beyaz çikolatalı saraya gitmişler. Oradaki krala durumu anlatmışlar. Saraydaki güçten bir parça almak için izin istemişler. Kral iyi biriymiş ve Buz Kraliçesine bir parça güç vermiş. Buz Kraliçesi;
- Artık sizin ülkenizle bizim ülkemiz kardeş ülkelerdir, yardıma ihtiyacınız olduğunda bana haber verin, demiş ve ülkesine geri dönmüş.

Buz Kraliçesi ve Gökkuşağı Perisi beraberce sarayı tekrar eski haline getirmişler. Ateş için topraktan bir bölüm yaparak, onunda sarayda kalmasını istemişler. Üçü birlikte sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

Ela Sevrde
ŞANLIER

UZAYA UÇUYORUM

Annemle evde film izliyordum. Annem;

- Hadi artık saat geç oldu yatalım, dedi.

Ben odama çıktım. Tam ışığı açacaktım ki Ay'ın o parlak ışığını gördüm. Hemen odamın camından Ay'a baktım. Birden Ay'a gitmek istedim. Nasıl olduğunu anlamadan uçmaya başladım. Düşeceğimi zannettim ama uçuyordum.

Ay'a doğru uçmaya başladım ama görüldüğü kadar yakında değildi. Yolculuğum sırasında biraz yoruldum ama Ay'a gelmek üzereyken bir astronot gördüm. Astronota bağırdım, beni duydu ve yanıma geldi. Astronotla biraz konuştuktan sonra yolculuğuma devam ettim.

Bir yıldız gördüm. Yıldız bana uzaydan bahsetti. Daha sonra yıldızın yanından ayrıldım ve Ay'a ulaştım. Ay çok büyüktü. Ay'a dokundum ve Ay birden uyandı. Ödüm patladı. Ayın üzerine düştüm. Ay'a kim olduğumu anlattım. Onun için evimden buraya kadar geldiğimi söyledim. Bunları duyunca çok mutlu oldu ve benimle oyun oynayabileceğini söyledi. Beraber oyunlar oynadık. Artık eve dönme vakti gelmişti. Ay ile vedalaşıp eve gitmeye başladım.

Eve vardığımda bu maceramdan kimseye bahsetmemeye karar verdim. Ay'a tekrar gideceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum.

ELA'NIN KEDİSİ

Pati çok tatlı, gri renkte ve konuşabilen bir kediymiş. Sahibi Ela ile evde çok eğlenirlermiş, Ela tüm sıkıntılarını Pati'ye anlatır, bu sorunlara beraber çözüm bulurlarmış. Günler böyle güzel geçerken Pati birden mutsuz bir kedi olmuş. Oyuncakları artık onu eğlendirmiyormuş. Arkadaşı Ela da okula gittiği için günler artık çok sıkıcı geçmeye başlamış. O kadar sıkılıyormuş ki yemek bile yemek istemiyormuş.

Ela bu durumu fark etmiş ama okula gittiği için bir şey yapamıyormuş. Bir gece çok ağlamış ve yatarken Pati için dua etmiş. Ertesi gün okuldan eve döndüğünde hemen Pati'nin yanına koşmuş. Ama bir bakmış Pati evde yok. Çok korkmuş her yeri aramış ama bulamamış. Sonra annesinin yanına gelip Pati'yi sormuş. Annesi de;

- Gel sana göstereyim, demiş.

Ela ve annesi karşı dairede oturan Yavuz Selim'e gitmişler. Meğer Yavuz Selim'in bugün doğum günüymüş ve annesi de ona hediye olarak kedi almış. İsmi de Badem imiş. Ela, Badem ve Pati'yi oynarken görünce çok sevinmiş. Ela, Badem'in konuşamayan sıradan bir kedi olduğunu görünce çok endişelenmiş, Pati'nin tekrar sıkılmaya başlayacağını ve onu terk edebileceğini düşünmeye başlamış. Eve gittiklerinde bu düşüncelerini Pati ile paylaşmış. Pati Ela'ya;

- Benim canım arkadaşım sakın endişelenme. Tüm kedilerin benim gibi konuşması mümkün değil. Ben kendime konuşabilen birini değil bana arkadaş olabilecek birini arıyorum, demiş.

Ela bu duruma çok sevinmiş. Artık okula gittiğinde Pati'nin evde mutlu olduğunu biliyormuş. Her gün okuldan geldikten sonra Yavuz Selim'i ve Badem'i evlerine çağırıp hep beraber oyun oynuyorlarmış.

Elif Neva
KARAPIÇAK

ORMANDAKİ SÜRPRİZ

Bir varmış bir yokmuş ama nasıl bir var bir yok ben anlamadım. Neyse ben hazırım siz de hazırsanız masalımıza başlayalım.

Fırtınalı bir gündü, şiddetli bir şekilde yağmur

yağlıyordu. Ormanda tellal hayvan olan tavşan “Herkes evine çekilsin!” diye bağıırıyordu. Herkes tellal tavşanın dediğini yapıp evlerine çekildi. Yarım saat sonra güneş açtı ve ardından ormana piknik yapmak için bir aile geldi. Bu ailenin küçük bir bebeğı vardı. Şırıl şırıl akan ırmağın bebeğın gözüne çarptı ve bebek merakla ırmağın yanına geldi. Birden suyun içine yuvarlandı, ırmağın akan suyu onu şelaleye kadar götürdü. Bebeğı şelalenin yanında yiyecek arayan solucan fark etti. Kendisi bebeğı taşıyamayacağı için hemen atı çağırıldı. At bebeğı suyun içinden kurtardı. Onu Şifa Nine’ye götürdüler. Şifa Nine; “Bebek bizim evde kalsın, en güvenli yer benim evim.” dedi.

Şifa Nine bebek için güzel bir yatak hazırladı. O anda bebek ağlamaya başladı, bebeğın acıktığını anladılar. Ama bebek için hazırda bir şeyler yoktu. Şifa Nine hemen tellal tavşanı çağırıldı ve komşuları inatçı keçiden süt getirmesini istedi. Sütü içen bebek keyifle gülmeye başladı. Herkes çok mutluydu. Bu sırada bebeğın ailesi ormanda bebeklerini arıyorlardı. Bebek, sabah uyanınca ormanı merak edip herkes uyurken evden dışarı çıktı. Annesi o sırada Şifa Nine’nin evinin yakınlarındaydı. Bebeğini gördü ve sevinç çığlıkları atıp bebeğı kucağına aldı. Babası da bebeğının bulunmasına çok sevinmişti. Hep beraber eve gidip mutlu bir şekilde yaşadılar.

Küçük bebek ormandaki iyiliksever hayvanları hiç unutmadı. Büyüyüp konuşmaya başladığında başından geçen bu olayları annesine anlattı. Küçük bebeğın hayatında hep hatırlayacağı çok güzel bir anısı olmuştu.

GÖKKUŞAĞI İKİZLERİNİN KAYBOLUŞU

Bir varmış bir yokmuş. Ama nasıl bir var bir yok onu bilmiyorum. Doğru ya burası Hayal Dünyası, burada her şey olabilir. Bu Hayal Dünyası'nı nasıl anlatsam bilemiyorum. Çünkü burası tamamen çocukların hayalinde nasılsa öyledir.

Hayal Dünyası'nda bir Gazeteci Gazete varmış. Herkes her sabah ondan gazete almış. Gazeteci Gazete her gazetesinde sürekli espriler yapmış. Bu yüzden herkes onun gazetelerini almaya can atarmış. Burada yaşayan diğer kişilerden bazıları; Gökkuşığı İkizleri, Uyku Perisi, Top Adam, Sihirli At, Buz Kraliçesi'ymiş.

Gökkuşığı İkizleri, gökkuşığı gibi geçtikleri her yeri rengarenk yaparlarmış. Uyku Perisi, herkes uykudayken gelir ve onlara tatlı rüyalar getirirmiş. Top adam, yusuvarlakmış ve çok iyi futbol oynarmış. Sihirli At, Hayal Dünyası'nın sihirbazıymış. Buz Kraliçesi, çok güzelmış. Herkes onu çok severmiş.

Bir gün Top Adam sabah Gazeteci Gazete'den gazetesini almış. Eve dönerken bir de bakmış ki hiçbir yer renkli değil. Acaba Gökkuşığı İkizleri nerede diye düşünmeye başlamış. Aramış aramış ama hiçbir yerde bulamamış. Hemen ikizlerin annelerine gitmiş.

- Mariya Hanım çocuklarınız neredeler?

- Bilmiyorum. En son dışarı çıkmak için hazırlanıyorlardı.

- Emin misiniz? Bugün hiçbir yer renkli değil.

- Ama nasıl olur benden dışarı çıkmak için izin aldılar.

- Hayır dışarı çıkmış olamazlar. Çünkü hiçbir yer renkli değil isterseniz bir de çıkıp beraber bakalım.

Mariya Hanım Top Adam'ın bu teklifini kabul etmiş. Hazırlanması için kendisini bekleyen Top Adam'a bir bardak böğürtlen suyu ikram etmiş. Tam evden çıkacaklarken kapı çalmış. Kapıyı açan Mariya Hanım karşısında Gökkuşığı İkizleri'ni görmüş.

- Kızlar neredeydiniz? Top Adam etrafı renksiz görünce çok endişelenmiş. Sizi sormak için buraya kadar gelmiş.

- Biz spor yapmaya gitmiştik. Geçtiğimiz her yeri rengarenk yapmıştık, diye cevap verdi ikizlerden biri. Bunu duyan Top Adam çok şaşırıldı. Neden göremedim acaba diye düşünüyordu. Mariya Hanım:

- Top Adam acaba gözünde bir sorun olabilir mi? İstersen bir doktora görün. Hatta seninle beraber doktora gelebilirim, dedi.

Top Adam, Mariya Hanım'ın haklı olabileceğini düşündü ve teklifini kabul etti. Beraber göz doktoruna gittiler. Muayeneden sonra Top Adam'ın gözlerindeki rahatsızlıktan dolayı renkleri göremediği ortaya çıktı. Doktor, Top Adam'a birçok ilaç verdi. Aradan 1 hafta geçtikten sonra Top Adam yine etrafı rengarenk görmeye başlamıştı ve Hayal Dünyası'nda her şey normale dönmüştü.

UZAY ÇOCUK

Bir varmış bir yokmuş Judo diye bir çocuk varmış. Judo eskiden ailesi ile birlikte uzayda yaşarmış. Kısa bir süre önce Judo'nun okulu için Dünya'ya taşınmışlar.

Judo roketle uçmayı çok severmiş. Bir gün odasında roket resmi çizerken karşı binadan bir roket uçtuğunu görmüş. Hemen roketine atlamış, köpeği Reybit'ı da yanına alarak uçmaya başlamışlar.

Judo eski uzay hayatını çok özlediğini fark etmiş ve uzaya doğru eski mahallesine uçmaya başlamış. Oraya geldiklerinde uzay basketbolu, uzay mekiği, uzay futbolu ve uzay kaleciliği oynamışlar. Eski arkadaşları ile buluşup konuşmuşlar. Akşam olunca arkadaşlarından birinin evinde kalmışlar. Sabah olduğunda Judo yüzünü yıkamış, kahvaltısını yapmış, aklına annesine hiç haber vermediği gelmiş. Hemen bir telefon bulmuş ve annesini aramış. Annesi Judo'yu çok merak ettiğini, akşam olmadan eve dönmesi gerektiğini söylemiş. Bunu duyan Judo hemen arkadaşlarını toplamış. Son bir kez uzay futbolu oynamışlar. Daha sonra Reybit'la beraber roketlerine atlayarak Dünya'ya geri dönmüşler. Annesi Judo'ya onu çok merak ettiğini, bir daha ondan habersiz böyle uzun yolculuklara çıkmaması gerektiğini söylemiş. Judo eski hayatını çok özlediğini, bir daha böyle bir şey yapmayacağını söyleyerek annesinden özür dilemiş.

Emirhan TAŞÇI

SÜPER KAHRAMAN

Evvel zaman içinde karpuz zaman içinde Tekler diye bir tekerlek varmış. Bu tekerleği diğerlerinden ayıran özellik düğmesine basıldığında üzerine halka halka tekerleklerin eklenmesiymiş. Tekler'in bir de sahibi varmış. Adı Rabin'miş. Rabin bir mucitmiş ve Tekler'i de kendisi icat etmiş.

Tekler bir gün sahibini evine götürürken yolda bir üzümle yaprağın konuştuklarını duymuş. Konuşmalarını dinleyince sahibi hakkında konuştuklarını fark etmiş. Üzüm ve yaprak, Rabin ve Tekler'in sırrını öğrenmişler ve bu sır hakkında konuşuyorlarmış. "Bizim geceleri süper kahramanlık yaparak şehri koruduğumuzu kimse bilmiyorken acaba üzüm ve yaprak bunu nasıl öğrendi?" diye düşünmüş Tekler.

Aradan günler geçtikten sonra şehre zarar veren bir canavar ortaya çıkmış. Bu acımasız canavar şehirdeki bütün ağaçları yiyorlarmış. Tekler ve Rabin bu canavarın çıkardığı sorunu çözmek için hemen işe koyulmuşlar. Birçok alet tasarlayıp canavarın üzerinde denemişler ama başarılı olamamışlar. Daha çok çalışmaları gerektiğini anlamışlar, hiç durmadan çalışmışlar, çalışmışlar.

Çalışmaktan ve düşünmekten yorulan Tekler ve Rabin bir dondurucu alet icat etmişler. Rabin, Tekler'in üzerine atlamış ve canavara doğru gitmeye başlamışlar. Canavara yaklaşınc

Rabin aleti canavara doğru çalıştırmış ve onu dondurmuş. Daha sonra canavarı Tekler'in üzerine yükleyip özel laboratuvarlarına götürmüşler. Burada canavara bir ilaç içirmişler. Buz eridiğinde artık canavar ağaçları yemiyor tam tersi her yere ağaç ekiyormuş. Böylece canavar şehirde yediği tüm ağaçların yerine yenilerini ekmiş, onları büyütmüş ve şehirde yaşamaya devam etmiş.

Tekler ve Rabin yaptıkları bu çalışmayla gurur duymuşlar ve gizli süper kahramanlıklarına devam etmişler.

Nasret Furkan
KURALKAN

FURKAN'IN ODASI

Zamanın birinde bir evde bir tane oda varmış. O odanın sahibi Furkan'mış. Furkan'ın odasındaki oyuncaklar Furkan yattığında hareket etmeye başlamış.

Bir gece robot, trene;

- Tren sence bir parti yapalım mı, diye sormuş.

Tam bu sırada Balon pencereden uçmuş. Robot ve tren, balonun arkasından şaşkınlıkla bakmışlar.

Balon sokaklarda uçarken bir çocuk onu bulmuş. Balonun kaybolduğunu anlamış ve kayıp balon afişi hazırlamış. Babası Furkan'a;

- Haydi, lunaparka gidelim, demiş.

Furkan'da sevinerek kabul etmiş ve hazırlanmaya başlamış. Lunaparka gelince Furkan tam atlıkarıncaya binecekken kayıp balon afişini görmüş. Hemen çocuğu bulup balonun kendisine ait olduğunu ve ona kırmızı balonu vermesini söylemiş. Çocuk balonun sahibini bulduğuna çok sevinmiş ve balonu Furkan'a vermiş. Furkan çocuğa teşekkür etmiş. Babası ile beraber balonuyla yollarda oynaya oynaya eve gelmişler.

Akşam olduğunda Furkan uyumuş. Onun uyumasını sabırsızlıkla bekleyen oyuncaklar çok özledikleri arkadaşları balonun yanına gelmişler. Artık daha dikkatli olmasını bir daha camdan uçmaması için camın yanına yaklaşmamasını söylemişler. Daha sonra balonun gelişini kutlamak için bir parti yapmışlar.

PARILTIDAN NEFRET EDEN LASTİK ADAM

Bir varmış bir yokmuş, Parıltı diye bir şehir varmış. O şehirde bir kişi dışında herkes pırıl pırıl parlarmış. Parlamayan tek kişi Lastik Adam imiş. Lastik adam parıldayan hiçbir şeyi sevmediği gibi Parıltı şehrinin çok sevilen çocuğu Pıtırtı'yı da hiç sevmiyormuş.

Mutsuz olan Lastik Adam, Parıltı şehrinden ayrılmaya karar vermiş. Herkesin futbol oynadığı Futbolistan'a gitmiş. Etrafı gezerken Pıtırtı'yı görmüş. Buna sinirlenerek Futbolistan'dan da ayrılmış ve Parıltı Şehri'ne dönmeye kara vermiş. Evine döndüğünde bir de ne görsün! Bir canavar şehre saldırıyormuş. Lastik Adam bu canavardan kurtulmak için ne yapması gerektiğini düşünmeye başlamış. Pıtırtı olmadan bu canavarı yenemeyeceğini anlamış ve yola çıkmış. Futbolistan'a giderek Pıtırtı'yı bulmuş. Olanları anlatmış.

- Sen olmadan o canavarı yenemem. Lütfen bana yardım et, demiş.

Pıtırtı hemen cevap vermiş;

- Orası benim evim elbette sana yardım edeceğim. Haydi, vakit kaybetmeden yola çıkalım.

Lastik Adam ve Patırtı şehre doğru yola

çıkılmışlar. Yol boyunca canavarı yenmek için bir plan yapmışlar. Şehre geldiklerinde canavara yaklaştırmışlar. Pıtırtı parıltı tozunu canavarın yüzüne fırlatmış. Lastik Adam lastik kollarıyla canavarı sararak etkisiz hale getirmiş. Şehri bu beladan kurtarmışlar.

Lastik Adam ve Pıtırtı yaşadıkları bu maceradan sonra çok iyi arkadaş olmuşlar. Şehri tüm kötülüklerden korumuşlar.

Hazel SELAM

POFUDUK TAVŞANIN UZAY MACERASI

Pofuduk uzaya çıkmak isteyen bembeyaz bir tavşandı. Bunu nasıl yapacağını düşünürken aklına bir fikir geldi. Kendine bir uzay aracı yapacaktı.

Uzun süre uğraştıktan sonra kendine bir uzay aracı yaptı. Uzay aracını iyice kontrol etti. Sonra onunla bir gezintiyeye çıktı.

Uzay aracının güzel çalıştığını gören Pofuduk, uzay yolculuğunu başlatmaya karar verdi. Yola çıktıktan bir süre sonra uzaylı insanları görmeye başladı. Uzaydaki hayvanları merak etmişti. Uzay veterinerine giderek uzay hayvanlarını da gördü. Uzay şehrine giderek orada birkaç uzaylı arkadaş edindi. Arkadaşları ile beraber uzay yemekleri lokantasına gitti.

Akşam olduğunda Pofuduk uzay aracının benzininin bittiğini fark etti. Bunu gören uzaylı arkadaşları Pofuduk'u evlerine davet etti, bu soruna sabah hep beraber bir çözüm bulabileceklerini söyledi. Pofuduk teklifi kabul etti.

Sabah uyandıklarında hep beraber uzay aracına uygun benzin bulmaya çalıştılar ama hangi benzini denedilerse benzin bir türlü içeri

girmedi. Yine denediler olmadı, yine denediler yine, yine, yine... En sonunda uygun bir benzın buldular. Nihayet Pofuduk evine gidebilecekti. Uzun arkadaşlarına çok teşekkür etti. Onları da Dünya'ya beklediğini söyleyerek yola çıktı.

Pofuduk eve vardığında çok yorulmuştu. Uzun arkadaşlarını çok sevdiğini düşünerek uyuyakaldı.

PERİLER DİYARI

Gül Perisi diye bir peri varmış. Bu peri şeffaf kanatlıymış, pembe gül rengine de saçları varmış. Gül Perisi, Periler Diyarında yaşıyormuş.

O gün Gül Perisi'nin doğum günüyümüş. Gül Perisi için hediyeler ve pastalar alınmış. Sonrada pastalar kesilmiş, hediyeler açılmış. Gül Perisi yatmadan önce doğum gününü düşünüyormuş ve uyuyakalmış.

Günler ilerledikçe ablaları Gül Perisi'ne çok kötü davranmaya başlamışlar. Gül Perisi'nin ablaları her gün bir suç işliyorlarmış ve bu suçu Gül Perisi'nin üzerine atıyorlarmış. Gül Perisi çok üzölüyormuş ama bu durumu kimselere anlatamıyormuş. Herkes Gül Perisi'nin oyun oynarken böyle yaramazlıklar yapabileceğini düşünüyormuş ve ablalarından şüphe duymuyorlarmış.

Gül Perisi 18 yaşına geldiğinde ablalarıyla konuşmuş, bu duruma çok üzölüğünü ve artık ona suç atmamaları gerektiğini söylemiş. Kardeşlerinin çok üzölüğünü anlayan ablalarının akılları başlarına gelmiş, ablaları Gül Perisi'nden özür dilemişler. Hep beraber sarılmışlar ve bundan sonra bir daha böyle şeyler yapmayacaklarına söz vermişler ve beraber Peri Lokantasına gitmişler. Orada kahve içip puding yemişler. Sonra da şatolarına gitmişler. Gül Perisi çok mutlu olmuş. Akşam olunca yemeklerini yiyip sofradan kalkmışlar ve uyumaya gitmişler.

Sabah olduğunda Gül Perisi, Peri Diyarı'ndan çıkıp bahçede gezmek istemiş, Gül Perisi gördüklerine inanmamış. Çünkü Gül Perisi daha önce bahçede hiç görmediği bir yeri keşfetmiş. Sonra annesinden izin alıp;

- Anneciğim sonsuza kadar doğada yani Periler Ormanı'nda yaşamama izin verir misin, diye sormuş.

Annesi Gül Perisi'ne izin vermiş ve sonsuza kadar Periler Ormanı'nda yaşamış. Arada sırada ailesini ziyaret etmeye gelmiş.

Zeyd Malik
DEMİR

SÜPER KAHRAMAN KÖPEK

Bir tane köpek varmış. Bu köpeğin adı Pamuk imiş, çünkü yumuşacık ve bembeyaz tüyleri varmış.

Bir gün kalbi siyah olan bir adam gelmiş. Bu siyah kalpli adam acı çeken insanları görmekten mutluluk duymuş. Kahraman köpek uçarken birden siyah adam karşısına çıkmış. Köpek takla atarak kötü adamın karşısına geçmiş ve sormuş;

- Sen de kimsin? Kötü adam cevap vermiş;
- Ben insanların acı çekmesini görmek istiyorum". Köpek bu cevaba çok sinirlenmiş. Bunun üzerine köpeğin aklına bir fikir gelmiş ve demiş ki:

- Sen misin kötü adam? Tüm güzellikleri kıran? Kötü planların bugün bitecek. Çünkü şu an karşında duran kahraman köpek. Şimdi önüme düşeceksin. Herkesten tek tek özür dileyeceksin.

Bu da yetmez sonunda hapse gireceksin.

Tüm yaptıklarının cezasını tek tek çekeceksin.

Herkes kahraman köpeği alkışlamış ve kurtulduklarına çok sevinmiş. O kötü kalpli adam bir daha da görülmemiş.

DENİZDE HAYAT

Bir varmış bir yokmuş. Zamanın birinde masmavi bir deniz varmış. Ama bu deniz sizin bildiğiniz denizlerden değilmiş.

İçinde birbirinden farklı canlının bir arada yaşadığı bu denizin Bali adında bir kralı varmış. Bali kocaman bir balınaymış ve tüm denizi o yönetirmiş. Ancak Bali denizi yönetirken adaletsiz davranır, kendi istediği kuralları koyar, halkının söylediklerine dikkat etmezmiş. Bali'nin bu adaletsiz ve acımasız davranışları tüm deniz halkını çok mutsuz ediyormuş. Onlar adil ve merhametli bir kral istiyorlarmış.

Bir gün denizin küçük balıkları bir araya gelmişler ve bu durumu değiştirmek için bir şeyler yapmaya karar vermişler. Tek tek denizin tüm canlılarını dolaşmışlar ve kendileri gibi düşünen herkesi yanlarına alarak Kral Bali'nin huzuruna çıkmışlar.

Kral Bali bu davetsiz ve kalabalık misafirlere çok sinirlenmiş. Ama bu kadar kalabalığa karşı gelememiş ve onları huzuruna kabul etmiş. Deniz atı başlamış konuşmaya;

- Saygıdeğer Kralım, bu denizi yönetirken bizlerin

hakkını savunmuyorsunuz. Yakın arkadaşlarınıza iyi davranırken bize kötü davranıyorsunuz. Eğer burayı böyle yönetmeye devam edeceksiniz bizler bu denizlerden gideceğiz. Siz de burada yalnız kalacaksınız, demiş.

Deniz atının söylediklerini duyan Bali'nin akı başına gelmiş.

- Çok haklısınız. Size adil davranmadım. Bundan sonra değişeceğim. Herkese eşit davranacağım, demiş.

Kral Bali halkının kendisiyle konuşmasından sonra eskisi gibi davranmayı bırakmış. Herkese adaletli davranmış. Deniz canlıları da bir ömür mutlu bir şekilde yaşamaya devam etmiş.

Zeynep Ebrar
BASOĞLU

YEŞİL ÇOCUK OLİ

Uzayda yaşayan yeşil çocuk Oli o gün okula gitmek için uyandı. Yemeğini yedi. Okuluna gitmek için yola çıktı.

Okula gittiğinde öğretmenleri diğer gezegenleri görmeye gideceklerini söyledi. Yeşil çocuk Oli ve arkadaşları çok sevindiler. Oli öğretmene;

- Dünya'ya da gidecek miyiz, diye sordu.

Öğretmeni;

- Güzel çocuk Oli, Dünya bize çok uzak. Şimdilik daha yakın gezegenlere gideceğiz ama biraz daha büyüdüğünde elbette Dünya'ya da gideceğiz, dedi.

Oli çok üzülmüştü. Çünkü Oli'nin hayali Dünya'ya gitmekti. Orada denizlerin, akarsuların, çokça yeşilliklerin olduğunu duymuştu. Belki Dünya'dan kendine bir arkadaş bile edinebilirdi. Oli hep bu güzel hayalleri kurar ve Dünya'ya gitmeyi çok isterdi.

Oli ve arkadaşları gezilerini tamamladılar ve okula geri döndüler. Oli eve geldiğinde evlerinde Dünya'dan uzayı araştırmaya gelen astronotları görünce sevinçten havalara uçtu. Bir gün o da Dünya'ya gideceğini biliyordu. O günleri hayal edip derin ve güzel bir uykuya daldı.

KÜÇÜK DENİZKIZI

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, denizin derinliklerinde güzel mi güzel bir denizkızı varmış. Denizkızı annesi ve babasıyla iki kayalığın arasında yaşarmış. Denizkızı, arada bir denizin kıyısına çıkar, kayaların üzerine oturur ve güneş batana kadar etrafı seyredermiş.

Bir gün Denizkızı yine kayaların üzerine oturmaya gelmiş. Denizkızı, kayaların üzerine otururken bir balıkçı, kıyıda denizkızını görünce çok heyecanlanmış. Çünkü balıkçı ilk defa bir denizkızı görüyormuş.

Balıkçı Denizkızı'nı yakalamak ve dünyaya böyle bir varlığın olduğunu göstermek istemiş. Balıkçı tek başına Denizkızı'nı yakalayamayacağı için birkaç arkadaşından yardım istemiş. Arkadaşları yardım etmek için deniz kıyısına gelmişler ve hep birlikte bir plan yapmışlar. Hava kararmaya başlayınca Denizkızı'nın olduğu kayalıklara yavaşça yaklaşmaya başlamışlar.

Denizkızı güneşin batışını seyretmeye dalmışken, birden balıkçı ve arkadaşlarının ona yaklaştığını fark etmiş ve bir anda hızlıca kendini denize atarak kaçmayı başarmış. Çok korkan deniz kızı

ailesinin yanına gitmiş. Anne ve babasına yaşadığı durumu anlatmış. Ailesi Denizkızı'nın bir daha tek başına deniz kıyısına gitmesini istememişler. Denizkızı ailesinin sözünü dinlemiş ve bir daha tek başına deniz kıyısına gitmemiş.

YENİ KÜÇÜK KELÂMLAR

3/A

Hacer PEHLEVAN

3/A SINIF ÖĞRETMENİ

KİTAP

En iyi arkadaşım,
Bilgi kaynağım odur.
Her yalnız kaldığımda,
Yanımda olan odur.

Hiç ayırmam yanımdan,
Canım gibi korurum.
Gündüz gece demeden,
Okurum ben hep onu.

Felsefeyi, tarihi,
Bana öğreten odur.
Vatanımı, Rabbimi
Bana sevdiren odur.

Kitap benim can dostum,
Onu çok seviyorum.
Dünyaları verseler,
Ondan vazgeçemem ben.

Ayşe Naz
GÜZEL

ÇEVRE

Çevremizde ağaçlar,
Renk renk çiçekler var.
Çevremiz en değerli hazine,
Değerini bilene.
Ne kadar güzel çevremiz,
En güzel hediye bize.
İnsanların değerli taşı çevre,
Toprak, su, hava var çevremizde.
Canlılar da orda yaşar,
Yaşam alanları çevre.
Güzelleştirelim çevremizi,
Bir çiçek daha eksene.

VATAN SEVGİSİ

Vatan can toprağı,
 Vatan için can bile verirsın.
 Geleceğini düşünenler,
 İnsanlar iyi yüreklidir.
 Nasıl can vermeyeyim ben vatanım için,
 Toprağı için.
 Düşmanlar saldırırsa vatanım için can veririm,
 Vatanımı çok severim.
 Güçlü ülkeler saldırırsa,
 Yine can veririm yine.
 Vatan sevgisi olduktan sonra,
 Düşman bizim vatanımıza giremez,
 İşte vatan sevgisi.

ARKADAŞLIK

İlk başta kötü gelir,
 Sonra seversin.
 Onu bırakmak istemezsin,
 Giderse çok üzölürsün.
 Onunla hep oyun oynarsın,
 O seni güldürür, sen onu.
 Ayrıldığında hep gelmesini istersin,
 Sohbet edersin,
 Bilin bakalım adı ne,
 Tabi ki arkadaşlık.

Mina Zeynep
AKYÜZLÜ

VATAN

Ey vatanım, yurdum Çanakkale,
Selam olsun ey toprağı kanlı dağlar.
Yanık siperler, sarp hisarlar selam olsun,
Siz olmasanız ne yapardık biz?

Hepsi şehadet şerbetini içip,
Derin bir uykuya daldı.
Onlar ölmedi dirildi,
Toprağı değil cennete gitti.

Hakka kurban olayım diyenler,
Savaşta 15 yaşında olanlar bile vardı.
O günkü çocuklar korkak değil cesur,
Bugünkü ise öyle değil.

ÇEVREMİZ

Atma toprağı pili,
Ağlatma doğayı
Plastiğı çöpe at
Doğanın sağlığını tehlikeye atma.
Sev doğayı her zaman

Dua et yağmur yağsın,
Doğamız bereketlensin
Hep neşeyle yeşersin.

OKU

Okulum çok güzeldir.
Orada hayat öğretilir.
Öğretmenimiz dersleri anlatır,
Güzel oyunlar oynanır,
Okulumu çok seviyorum.

Bahçede ağaçlar, çocuklar...
Zil çalınca teneffüs olur.
Çocuk sesleri yükselir.
Güzel oyunlar oynanır.
Okulumu çok seviyorum.

Okulda arkadaşlarımla oyun oynarım.
Derslerimi dinler ve öğrenirim.
Okulda çok eğlenirim.
Fen bilimlerine bayılırım.
Okulumu çok seviyorum.

Salih GÜÇ

DOSTUMUZ KİTAPLAR

Masallar, öyküler, resimler...
Değişik değişik konular.
İnce kitap, kalın kitaplar.
Hayatımıza neşe katar.

Kitaplar bize bilgi verir.
Bilmeceler, bulmacalar söyler.
Şiirler, neşe katar.
Sevgi dolu kitaplar.

Okuyunca hayat bulursun,
Ne ararsan bulunur.
Kütüphaneler kitap dolu,
Her gün kitap okumalı.

Zehra Berra
KAHRAMAN

15 TEMMUZ GECEİ

Savaş çıktı zannettim 15 Temmuz gecesi,
Darbe var dediler, köprüyü kapattılar.
Bunu duyan insanlar meydanlara çıktılar,
Vatan bayrak uğruna canlarını verdiler.

ÇEVREMİZ

Çevremizi temiz turalım,
Doğayı koruyalım.
Çiçekler, ağaçlar ve ırmaklar,
Hayat bunlarla güzel.
Bahar gelince,
Cıvı cıvı kuşlar ve böcekler
Hayat bunlarla güzel.

DOSTLUK

Dostluk ne güzel.
Seninle ağlar,
Seninle güler.
Dostluk paylaşmaktır.
Paylaşmaktır acıyı,
Paylaşmaktır sevinci,
Dostluk ne güzel.

KADİM KÜLTÜR
YENİLİKÇİ EĞİTİM

YENİ KÜÇÜK KELÂMLAR

4 / A

Nuray SAÇLIK

4/A SINIF ÖĞRETMENİ

HAYALLER VE DUALAR

Dıt dıt dıt dıt.... dıt dıt dıt dıt.. Saatin alarmı hiç durmadan son 10 dk'dır çalmaya devam ediyordu. Dıt dıt dıt dıt....

Annesi seslendi:

- Akiiiiif! Hadi kalk yavrum okula geç kalacaksın.

Akif:

- Ama annee, ben okula gitmek istemiyorum. Dün maç yaparken çok yoruldum.

Annesi biraz sitemkar biraz da sevgi dolu bir ifadeyle;

- Olur mu öyle şey yavrum hadi kalk kahvaltını hazırladım. Acele et! diyerek konuşmayı bitirdi.

Akif yavaş adımlarla önce yüzünü yıkadı sonra okul üniformasını giyip mutfak masasına oturup kahvaltısını isteksiz olarak yapmaya başladı.

Daha kahvaltısını tam bitirmemişti ki servisin kornası duyuldu. Akif hemen çantasını alıp koşarak aşağıya inmeye başladı. Merdivenlerden inerken annesine:

- Seni seviyorum anne, görüşmek üzere! diye seslendi.

Servisle okula doğru yol alırken yolda hep hayal kurdu. Akif'in en büyük hayali futbolcu olmaktı. Yemek, Uyku ve okul dışında neredeyse tüm vaktini futbola ayırıyordu. Maçları seyrediyor, arkadaşları ile evin arkasındaki boş alanda

maç yapıyor annesine ve babasına sürekli hayallerinden bahsediyordu.

Babası ile gittiği her cuma namazında dua etmeyi hiç ama hiç ihmal etmiyordu.

- Allah'ım sen her şeye gücü yetensin. Ne olur hayalimi gerçekleştirmeme yardım et. Ben çok ünlü ve büyük bir futbolcu olmak istiyorum. diye dua ediyordu.

Günler haftaları, haftalar ayları kovaladı. Akif'in dersleri oldukça kötüye gidiyordu, fakat Akif derslerini düzeltmek yerine, daha çok futbol oynuyor ve derslerine gereken vakti ayırmıyordu.

Oğullarının bu davranışlarına oldukça üzülen anne ve babası Akif ile konuşmaya karar verdiler. Önce babası söz aldı.

- Akif oğlum. Biz seni çok seviyoruz ve senin isteklerine de değer veriyoruz. Futbol oynayabilirsin fakat derslerini de ihmal etmemen gerekiyor. diyerek aklındakileri aktardı. Annesi:
- Evet oğlum, sen bizim en kıymetli hazinemizsin. Şu an derslerini düzeltmek görevin. Sen üstüne düşenleri yapmakla gayretli ol. Allah istediklerini ve senin için hayırlı olanları sana verecektir. dedi. Akif de biraz da üzerindeki suçluluk duygusunun etkisi ile:

- Allah duaları kabul etmiyor anne, ben o kadar

dua ettim bak hala değişen bir şey yok. Bu gidişle işsiz, okumamış birisi olarak kalacağım.

Babası şok olmuş bir ifade ile;

- O nasıl söz evladım. Allah tüm dualara cevap verir. Ya o şey senin için hayırlı değildir sana vermez, ya senin için daha hayırlısı vardır ama sabretmen gerekiyordur ya da istediğinin istediğin an verir. Yani her şekilde her duaya mutlaka cevap vardır. Senin vazifen dua etmek. Sen üstüne düşeni yap. Allah senin için en hayırlısını ve güzelini verecektir. Akif, yüksek bir sesle

- Hiç de bile! diyerek masadan kalktı ve odasına doğru koşarak geçti.

Bu durumdan dolayı oldukça üzülen anne ve babası Allah'a birlikte dua etmeye karar verdi ve birlikte şu duayı okudular.

- Allah'ım oğlumuz küçük. Seni daha tam tanımıyor. Onun ve bizim hakkımızda en hayırlısını ver. Onun ve bizim kalplerimize doğruya ilet.

Akif bir hafta sonra arkadaşları ile halı saha maçı yapmak üzere aşağı mahalleye doğru bisikleti ile yol almaktaydı. O sırada yolun kenarında lastiğı patlamış birisini gördü. Durup durmamak arasında tereddüt etti. Maça geç kalmak üzereydi. Ama ailesinin de verdiği terbiye ve ahlak ile en azından durup durumu öğrenmek için sordu.

- Merhaba lastiğiniz patlamış sanırım.

Arabanın başında bekleyen 40 yaşlarında şık

giyimli bir adam vardı.

- Evet genç arkadaş. Bu saatte burada nasıl lastikçi bulacağım acaba?

şeklinde biraz sesli olarak aklındakileri paylaştı. Akif:

- Ben üç sokak aşağıda bir yer biliyorum. İsterseniz sizin için çağırabilirim dedi. Bunun üzerine adam, "Gerçekten beni çok mutlu edersin" dedi.

Akif hemen bisikletine atladı son sürat lastikçiye çağırmaya gitti. 10 dakika sonra lastikçi ile arabanın başına gelmişti. Lastikçi aletlerini çıkarıp arabanın lastiğini tamir etmeye başladı.

Bu sırada adam ve Akif muhabbet etmeye başladı. Çok teşekkür ederim genç adam, beni büyük bir dertten kurtardın. Eğer yardımına yetişmeseydim spor kulübündeki toplantıma geç kalacaktım. Akif'in gözleri birden parladı.

- Siz spor kulübünde mi çalışıyorsunuz? Adam:
- Evet. İsmim Emrah Sağlık. Genç yetenekleri takip ediyorum ve onları kulübümüze kazandırıyorum. Sen futbolla ilgileniyor musun? dedi. Akif heyecanla:

- Evet. Sizin için durmadan önce halı saha maçına gidiyordum. dedi. Adam:

- Ne kadar güzel bir tevafuk. Eğer futbolcu olmak gibi bir düşüncen varsa bu kartvizitim. Haftaya cumartesi seçmelerimiz var. Senin gibi ahlaklı bir çocuğu takımımızda görmek isterim dedi. O sırada arabanın tamiri bitmişti. Arabasına doğru ilerleyip.

- Görüşürüz genç adam! diyerek el salladı.

Akif bu olanlara inanamıyordu. Sanki rüyada gibiydi.

Hafta sonunu iple çekti. Formasını ve kramponlarını giyip doğruca kulübün yolunu tuttu. Seçmeler için oldukça kalabalık bir grup vardı. Sahaya girdikten sonra Emrah Bey'i gördü ve selam vermek için yanına yaklaştığı sırada, Emrah Bey:

- O merhaba, benim kahramanım da gelmiş. Gelmene çok sevindim. Spor sadece teknik değil aynı zamanda ahlak işidir. Hadi kendini göster bakayım. Seni takımımda görmek istiyorum.

Akif karşılık olarak biraz mahcup bir ifade ile gülümsedi. Seçmeler gün boyu sürdü. Son durumla alakalı olarak hafta içi haber vereceklerdi.

Akif için artık saatler geçmek bilmiyordu. Salı akşamı okuldan tam geldiği sırada evin telefonu çaldı. Akif annesinden önce koşarak hemen telefona atıldı.

- Alo

- Alo Merhaba Akif, ben Emrah. Sana güzel bir haberim var. Seni genç takımımıza seçmeye karar verdik. Bu sonuca ben de çok sevindim. Çalışmalara bu hafta sonu başlıyoruz.

Akif heyecandan sadece:

- Teşekkür ederim diyebildi.

Telefonu kapatır kapatmaz koşarak annesine sarıldı ve bu mutlu haberi paylaştı. Hemen

abdest alıp 2 rekat şükür namazı kıldı.

Namazdan sonra dua etti.

- Allah'ım beni affet. Seni hikmetini anlayamadım. Sen kullarını en çok gözeten ve duaları kabul edensin. Sen bizleri bizden daha çok düşünür ve tanırırsın..

Akif o günden sonra Allah'ın olaylar üzerindeki hikmetini çok daha iyi anlamıştı. Eski hırçınlığından uzaklaşmış, derslerine dikkat eden, daha düzenli bir çocuk olmuştu. Ayrıca artık 5 vakit namazlarını da düzenli kılıyor ve her namazından sonra uzun uzun Allah'a gönül rahatlığıyla dua ediyordu. Biliyordu ki, Allah her zaman onu dinliyor, koruyor ve dualarına cevap veriyordu.

ZAMAN MAKİNESİ

Hüseyin, çok güvenilir ve dürüst biriydi. Herkes onunla arkadaşlık yapmak istiyordu. Ama onun bir tane iyi arkadaşı vardı o da Şule'ydi. Şule ile doğduğundan beri arkadaştı. Bir gün annesi Hüseyin'e Şuleler ile pikniğe gideceklerini söyledi. Annesi bir sepetin içine sandviçler koydu ve yola çıktılar. Yarım saat sonra ormana vardılar. Bir çınar ağacının gölgesine sofra kurdular. İlk önce afiyetle sandviçleri yediler. Sonra top oynamaya başladılar. Hüseyin topa bir vurdu, top çok uzaklara gitti. Topu almak için yürümeye başladılar. Bir de ne görsünler önlerinde garip bir şey. Üzerinde zaman makinesi yazıyor. Hüseyin onu eline alır almaz herkes dondu. Hüseyin ve Şule dışında.

Şule:

- Hemen onu geri bırak.

Hüseyin:

- Elimize böyle bir fırsat geçmişken neden bırakalım?

Makineyi incelemeye başladılar. Makinenin arkasında kullanımı yazıyordu. Yıl, ay, gün ayarı yapın. Yılı 2030'a ayarladılar. İlk önce etraf simsiyah oldu. Sonra ikisinin de gözleri kamaştı. Her yer yemyeşil ve tertemizdi. Biraz gezinmeye başladılar. Hiç yoksulluk yoktu. Ekonomi çok gelişmişti. Eğitimsizlik yoktu, savaş yoktu, herkes

Deniz OCAKCI

halinden memnundu. İnsanlar birbirlerine yardım ediyordu. Herkes barış ve sevinç içinde yaşıyordu. Bir evin kapısını çaldılar. Kapıyı bir kadın açtı. Hemen onları içeri davet etti.

İlk önce karınlarını doyurdu. Sonra bir yatak verip dinlenmelerini söyledi. Bu Hüseyin'in çok hoşuna gitti. Ama annesini özlediği için 2017 yılına geri döndü. Hüseyin, annesine yaşadıklarını anlattı. Annesi ona inanmadı. Sonra da arkadaşlarına ve öğretmenine anlattı, onlar da inanmadı. Bir tek Selim inandı. Çünkü o bir kitapta dünyada bir zaman makinesi olduğunu okumuştı.

GÜNEŞİN BULUNUŞU

Zeynep çok heyecanlıydı. Çünkü bugün dedesi onlara gelecekti. Zeynep'in annesi kapıyı açtı. Zeynep hemen dedesine sarıldı. İlk önce beraber yemek yediler ve parka gittiler. Parkta bir saat oynadıktan sonra eve döndüler. Zeynep eve döndükleri için hiç üzülmedi çünkü dedesi ona yatmadan önce çok güzel masallar anlatırdı.

Zeynep yatağına yattı, dedesi konuşmaya başladı:

- Bugünkü masalımızın adı "Güneşin Bulunuşu".

Bir varmış bir yokmuş çok uzun zaman önce, uzaklarda bir köy varmış. O kadar eski zamanmış ki daha güneş bile bulunmamış. Sadece ateşle aydınlanıyorlarmış.

Bir gün Eren adlı bir delikanlı ormanda yürürken bir şeye çarpmış. İlk önce ne olduğunu anlamamış. Sonra biraz uzaktan bakmış. Bir yumurtaya benziyormuş. Bunu köydekilere anlatmış. Köy halkı ona inanmamış. Eren:

- İnanmıyorsanız gelin bakın.

Köylüler şaşırmışlar. Aralarından biri:

- Bence bu bir dinozor yumurtası. Biri ise:

- Bence bu dev bir kuşun yumurtası. Aralarında bir tartışma çıkmış. Eren tartışmayı durdurmak için "gelin de ne yumurtası olduğuna bakalım" demiş. Bütün köy halkını toplamışlar. Yumurtayı bir deniz kenarına taşımışlar. Yumurtayı kırmaya karar vermişler ama bu işlem günler almış. Sonunda yumurta kırılmış. İçinden sarı bir top çıkmış. Bu top devasa bir şeymiş ve gözleri kamaştıracak bir parlaklığı varmış. Sarı top bir süre sonra gökyüzüne doğru yükselmeye başlamış. Yükselmiş, yükselmiş, yükselmiş... O yükseldikçe ortalık aydınlanıyor, ısı ısı parlıyormuş. Köylüler şaşkınlarmış. Arada kaybolup sonra tekrar gelerek köylerini, memleketlerini aydınlatan şeyin ne olduğunu hep merak etmişler. Ama onun nereden, nasıl geldiğini hiçbir zaman bulamamışlar, ona bir isim vermek istemişler. Gündüzlerine yoldaş olduğu için ona 'Güneş' ismini vermişler."

Hikayeyi bitiren Zeynep'in dedesi heyecanla Zeynep'e dönmüş, tepkisini merak ederek. Ama Zeynep çoktan uyumuştı bile...

Elif GÖNÜL

GURUR

Ben tıp fakültesi 5. Sınıfta okurken bir komşumuz kanser hastası oldu. O gün kanserle ilgili araştırma yapmaya karar verdim. Mezun olup doktor olduktan sonra bir ekip kurup kanseri iyileştirmek için çalışmalara başladım. Ta ki bugüne kadar. Bugün çalışmalarımın sonucu belli olacak.

Sabah erkenden kalkıp hazırlanıp evden çıktım. O kadar heyecanlıydım ki her gün gittiğim yol, bitmek bilmiyordu. Sonunda hastaneye ulaştım. Uzun bir koridoru yürüyüp laboratuvara geldim. Ekip çoktan gelmişti. Selamlaştıktan sonra masaya oturdum. Kimse konuşmuyordu. Derin bir sessizlik vardı. Herkes deney sonuçlarını bekliyordu. Bir süre sonra telefon çaldı. Telefona ben baktım. Sonuçlara göre araştırma yaptığımız hastaların tamamında kanser hücreleri ölmüştü. Kanser tek bir ilaçla tedavisini bulmuştuk. Çok mutluyduk. Daha sonra, bu güzel buluştan haberi olan hastane yönetimi bize bir kutlama hazırladı. Kutlamaya hastalarımız da katıldı.

Bu olaydan bir yıl sonra 2045 Nobel Tıp ödülünü aldık. Ülkemize bu ödülü getirdiğimiz için gurur duyuyorduk.

KARDEŞİM DOĞARKEN

12 Ocak Cumartesi günü çok heyecanlıydım. O gün kardeşim doğacaktı. Teyzemlerle beraber kuzenimin eski evindeydik.

Annem ve babam iki veya üç gündür hastanedelerdi. Ben ve ailem çok ama çok heyecanlıydık ama annemin daha önce safra kesesi alındığından biraz endişeliydim. Nihayet kardeşim sağlıklı bir şekilde doğdu. Çok ama çok mutluyduk. Sevinçten sırtımda beyaz kanatlar çıkmıştı.

Kardeşim uyurken yanına gittim, melek gibiydi. Onu beyaz kanatlarımla hayaller alemine uçurdum. Orada patates kızartmaları, lolipoplar, bir de hayali tren vardı. Kardeşim hayali trene doğru beni uçurunca beraber trene bindik. Trende ben ona bir kanadımlı verdim. O beni itti ben de onu ittim, böylece ikimiz de trende turlar attık. O gün Afrika'ya gittik. İnsanların içme suyu bulamadığı bir yerdi burası. Orada bir su kuyusu açtık ve herkese su dağıttık. İkinci gün kutuplara gittik. Çok soğuk bir yerdi, her taraf buzlarla kaplıydı. Oradaki insanlara sıcak tutan kıyafetler dağıttık. Üçüncü gün Suriye'ye gittik. Savaşın en kötü ve acımasız tarafını gördük. İnsanlar,

çocuklar çok zor durumdaydılar. Kalacak evleri yoktu. Savaşan insanları barıştıırıp savaşı bitirdik. Suriyeli çocuklara çikolata ve oyuncak dağıttık.

Bu şekilde her gün farklı yerlere gidip, dünyayı dolaşıyorduk. Melek kardeşim ve ben dünyada kötü olan ne varsa yok etmek istiyorduk. Aynı zamanda kardeşime de kötülükle savaşmayı öğretmiş olacaktım. Kardeşim büyüyene kadar insanlara yardım ederek, dünyayı kötülüklerden temizleyene dek her gün bir yerlere gitmeye devam ettik.

Mustafa Eren
KUMRU

ARİF'İN DÜNYASI

Arif bir köyde gününün yarısını okulda, diğer yarısını çiftlikte geçiriyordu. Arif'in ailesi tam sekiz kişiydi ve Arif'in beş kardeşi vardı. Arif bir gün anne ve babasına:

- Bugün çiftliğe gitmesem olur mu? diye sordu. Annesi ve babası birbirine baktı ve:
- Olabilir. dediler. Arif çok mutlu oldu.

Arif arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde hayalleri ve gelecekleri üzerine konuşmayı severdi. Hazır izin de almışken, okuldan geldikten sonra çiftliğe gitmeyip dışarı çıktı. Arkadaşı Emir ile biraz oynadıktan sonra banka oturup bazı hayaller kurdular ve bu hayallerini birbirleri ile paylaştılar. Arif'in arkadaşı Emir'in hayalleri arasında, büyüyünce astronot olup yıldızlarla ilgilenmek ve ülkemizde barış içinde yaşanması vardı. Arif'in hayali ise astronot olup ayla ilgilenmek ve gelecekte barış içinde yaşamaktı. Arif daha farklı şeyleri gece yatağında düşünüyordu bazen de rüyalarında görüyordu. Fakat bu hayallerinin gerçekleşmesi için çok çalışması gerektiğini biliyordu. Sadece kendisinin çalışması değil ülkesinin de bilimde çok daha iyi yerlere gelmesi gerektiğini biliyordu.

Ertesi gün cumartesiydi. 01.01.2019 Arif'in doğum günüydü. Arif heyecandan havalara uçuyordu ama annesi başka bir şehre taşınacaklarını söyledi. Arif bunu duyduğunda

sevinci ikiye katlandı. Taşınacakları şehir büyük bir şehirdi ve Arif hayallerine ulaşmak için bir adım daha atmış olacaktı. Büyük şehirdeki imkanların daha fazla olduğunu biliyordu Arif ve bu yüzden mutluydu.

HAYATIN EN GÜZEL ANI

O gün çok heyecanlıydım. Çünkü o gün karnelerimizi alacak, yaz tatiline girecektik. O gün babam ve annemle okula gittik ve o an gelmişti. Herkes karnesini heyecanla aldı. Arabaya bindik ve yolculuğa başladığımızda babam:

- Size bir sürprizim var, dedi. Sürpriz yapacağı belliydi çünkü bilgisayardan gözünü ayırmıyordu, onu her yere götürüyordu.

Ertesi gün ölmüş gibiydim. Çünkü babam sanki Ramazan davulcusu gibi hem davula vuruyor hem de şöyle diyordu:

- Yolculuk uzaya... Gözlerim şişmişti ve şaşkınlıktan yüzüm kızarmıştı. Bu yüzden yanlışlıkla aynaya çarptım. Hazırlandım ve çıktık. Taksiyle hava alanına, oradan uçağa, oradan da Amerika'ya gittik. Yolculuğumuz on saat sürdü ve sonunda uzay araçlarının yanına geldik. Uzay aracına bindik ve yolculuğa başladık. Kırk altı saat sonra yer çekimi yoktu. Sevinçten ne yapacağımı şaşırdım. Özel kıyafetlerimizi giydik ve uzay aracından çıktık. Dedim ki:

- Yaşasın uçuyorum.

Önce aya gittik ve aklıma aya ilk ayak basan Türk olduğumuz geldi. Babam elindeki aletle ayın çekirdeğine ulaşmaya çalıştı ve küçük bir parça aldı. Uzaya ben, kardeşim, annem ve babamla gittik. Sonra Satürn'e gittik. Gitmeden önce uzay aracında su içmek istedim ve şişenin kapağını açtığımda sular uçmaya başladı. Çok şaşırdım. Demek su bile uçuyormuş.

Uzayda daha çok şey öğrendim. Satürn çok değişikti. Babam yine işe koyuldu. Uzayı gezdikten sonra aya bir üç katlı villa ve bir hastane yaptırdık. Hastaneye doktor robotlar koyup Dünya'ya geldik. İlk başta yürümekte biraz zorlandık ama birkaç gün sonra düzeldi.

YUMURTADAN SURLAR

İstanbul'daki köyümde yürürken gözcü asker: "Düşman gemileri geliyor!" diye bağıırıyordu. Herkes bir yanlara koşmaya başladı. Ben hemen eve gidip olayı anneme anlattım. Annem çok korktu. Televizyonda cumhurbaşkanı canlı yayında halkına sesleniyordu: "Herkes bir işin ucundan tutacak." diyordu.. Ayrıca şehrin etrafını surlarla çevirmemizi de söyledi. Bilim adamları hemen işe koyuldu. Ardından yumurtanın bir surdan bin kat daha güçlü olduğunu buldular. Yumurta kabuğuna benzer bir madde buldular. Çok üzgündük. Savaş bize göre değildi. Herkes bir iş üstlendi. Durmak zamanı değildi. Ülkemizi koruma zamanıydı. Düşmana fırsat vermeyecektik.

Erkeklerin yarısı savaşırken yarısı surları inşa etti. Kadınlar da iş bölümü yaptı. Yarısı su taşıırken yarısı yemek taşıdı. Sonunda surlar bitmişti. Bir anda bir bomba surlara çarptı. Düşman gemisi gelmişti ama mayın gemisi dışarıda kalmıştı. İçindeki kaptan şehit oldu. Hepimiz savaş bitsin diye dua ediyorduk. Bir aydır ateş ediyorlardı. Bir gemi sonunda bir mayına çarpmıştı. O gemi devrilince diğer gemilere çarptı. Bütün gemiler batmaya başladı.

Savaş biz kazanmıştık. Herkes çok mutluydu. Sonunda savaş kazanmıştık. Camide şehit olan kaptan için namaz kıldık. İmam; "Hedef savaş değil barış olmalı." dedi.

Ömer Faruk
KONUK

GELECEĞE YOLCULUK

Gece rüyamda bilim adamları beni bir koltuğa oturtup zaman makinasının nasıl yapıldığını gösterdiler ama bu sırrı kimseye söyleme dediler. Ben de “tamam” dedim. Sabah uyandığımda ilk işim zaman makinesini yapmak oldu. Piti, Pati, Pus yardımcımdı. Takamadığım parçada bana yardım ediyorlardı. Sonunda zaman makinesi bitti. Peygamberimizin (S.A.V) zamanından geleceğe vardık.

Ben geleceğimdaki Türkiye’yi görünce çok sevindim. Ülkede robotik okullar gördüm. Orası çok güzeldi. Oradan ayrılmak istemedim ve kararımı verdim. Oradan ayrılmayacaktım. Gelecekteki Türkiye çok güzeldi. Orada ben otuz yaşındaydım. Uzun mu uzun boylu, siyah gözlüklü, yakışıklı takım elbiseli “Ömercini” markalı bir araba sahibi adam gördüm. Adamlar konuşmaya gittiğimde adamın ismini öğrendim. Adı Ömer Faruk idi. Akıllı mı akıllı birine benziyordu. Zaten altındaki arabayı kendisi icat etmiş. Ömer Faruk dünya çapında bir bilim adamıymış. Piti, Pati, Pus’u satın almak istedi. Ama onları satamam, dedim. Onunla çok iyi arkadaş olduk. Bana Türkiye’yi tanıttı uçan arabalar, uçan kaykaylar, robot polisler, robot askerler bile vardı ama annem beni çağırıyordu.

Hemen onunla bir fotoğraf çektirip gittim ve onu hiç unutmadım.

Yasemin OCAKCI

EDA'NIN HAYALLERİ

Eda, büyük hayalleri olan bir kız çocuğuydu. Hayallerini gerçekleştirmeyi çok istiyordu. Bir yakınları hasta olduğu için, dünyadaki tek sorunun hastalık olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden, gelecekte doktor olmayı planlıyordu.

Günlerden bir gün rüyasında geleceği gördü. Her yer çöplük içindeydi. Savaşlar ve güç kavgası yüzünden insanlar mahvolmuştu. Açlık ve yoksulluk dünyayı ele geçirmişti. Tabi ki sağlık yine sorundu ama kimsenin onu görececek hali kalmamıştı.

Eğitimsizlik, çaresizlik, bilinçsizlik, hedefsizlik ve ümitsizlik bir araya gelince işte bu korkunç manzara ortaya çıkıyordu. Sabah kan ter içinde uyandı, bir an nerede olduğunu şaşırdı. Koşarak anne ve babasının yanına gitti. Gördüğü rüyayı onlara anlattı. Ve dünyadaki en önemli şeyin eğitim olduğunu düşündü. O günden sonra artık öğretmen olmaya karar verdiğini söyledi.

Ertesi gün okula gittiğinde öğretmenine saygısı kat be kat artmıştı.

AJANLIK OKULU

Elif, Ceyda ve Zeynep çok iyi arkadaşları. Bir gün Elif “Arkadaşlar, Amazon ormanlarına gidelim mi?” diye sordu. Arkadaşları “harika bir fikir” diyerek sevinçlerini belirttiler. Hemen yola çıktılar. Yol epey uzun sürdü. Sonunda Amazon ormanlarına ulaştılar.

Arabadan iner inmez üçünün de gözüne büyükçe bir taş takıldı. Hemen gidip taşa baktılar. Taşı kaldırıp kenara çekmek istediler. Fakat taş çok ağırdı. Üçü birlikte tüm güçlerini kullanarak taşı kenara çektiler. Bir de ne görsünler, taşın altında bir asansör. Hemen asansöre bindiler. Asansör hızla aşağıya doğru harekete geçti... O kadar süratliydi ki çok endişelendiler. Asansörden indiklerinde bir kalabalıkla karşılaştılar. Herkes telaşla oradan oraya koşturuyordu. Koşturanlardan birine, buranın neresi olduğunu sordular. Ajanlık okulu olduğunu öğrendiklerinde çok şaşırdılar.

Etraflarında uçan robotlar, çanta şeklinde roketler ve çok güçlü silahlar vardı. Oradan biri

“kristalitlerimizi kurtarın” diye bağıırıyordu. Kızlar hiçbir şey anlamadılar. Bir ajan da “kötü kraliçe diğer kristalitleri de alırsa, dünya karanlığa bürünür” dedi. Kızlar çok şaşırdılar. Elif, Ceyda ve Zeynep artık ajanlık okulunun öğrencileriydiler.

Birinci gün aletleri nasıl kullanacaklarını öğrendiler. İkinci gün antrenman yaptılar. Üçüncü gün kraliçenin yerini tespit ettiler. Dördüncü gün savaş başladı. Çok çekişmeli bir savaş oldu. Ama sonunda Elif, Ceyda ve Zeynep galip geldi. Ajanlık okulunda bir daha da hiçbir sorun yaşanmadı.

NOTLAR

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

[illegible]

NOTLAR

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

YENİDOĞU
OKULLARI

KADİM KÜLTÜR
YENİLİKÇİ EĞİTİM

YENİDOĞU
OKULLARI

444 82 00
yenidoguokullari.com

**BAŞAKŞEHİR 5. ETAP
ERKEK KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Erkek Ortaokulu,
Erkek Lisesi

**BAŞAKŞEHİR 4. ETAP
KIZ KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
Kız Ortaokulu,
Kız Lisesi

**SANCAKTEPE
KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Ortaokul

**BAHÇEŞEHİR
VADİTEPE KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Ortaokul

* 2017 - 2018 Eğitim - Öğretim Yılında Hizmetinizde